

**QUÀ TẶNG
CUỘC SỐNG**

MAI HƯƠNG-VĨNH THẮNG
biên soạn

YÊU

ÔN QUÀ

NGỌT

NGÀO

NXB DÂN TRÍ

Món quà ngọt ngào

Mai Hương – Vĩnh Thắng

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách : Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[MỤC LỤC](#)

[MỘT TẤM LÒNG](#)

[BÌNH YÊN ƠI, VỀ ĐÂY](#)

[THỨ QUÝ NHẤT CỦA CUỘC ĐỜI](#)

[NHÀ TÂM LÝ HỌC](#)

[HẠNH PHÚC ĐÍCH THỰC](#)

[NHỮNG CÁI CÂY BỊ ĐỐN](#)

[GIÁ TRỊ CỦA THỜI GIAN](#)

[NGÔI NHÀ TRONG BÓNG TỐI](#)

[CHIẾC VÒNG HOÀN HẢO](#)

[NỖI BUỒN](#)

[CHUYỆN VỀ MẸ](#)

[HÃY BIẾT QUÝ TRỌNG](#)

[NHỮNG VA ĐẬP VÔ TÌNH TẠO NÊN MỘT CUỘC SỐNG TỐT](#)

[CUỘC SỐNG QUANH TA](#)

[HÃY GIỮ TỪNG KHOẢNH KHẮC](#)

[NGƯỜI MÙ](#)

[MIẾNG MỒI NGUY HIỂM](#)

[NGỌN LỬA](#)

[ĐỐI DIỆN](#)

[TÔI SẼ LUÔN YÊU BẠN](#)

[CÁI TÁT](#)

[NGƯỜI THẮNG VÀ KẺ THUA](#)

[HỌC CÁCH THA THỨ](#)

[THÔNG CẢM VỚI NGƯỜI PHẠM LỖI](#)

[ANH TIN EM](#)

[THÔNG ĐIỆP](#)

TẮM BÙA MAY MẮN

TRÊN ĐƯỜNG ĐI

LỜI THỀ

HÃY NHỚ ĐẾN TÔI NHƯ THẾ!

NGÔI NHÀ CỦA NGƯỜI THỢ MỘC

ĐẾN Ở CÙNG MẸ

TÌNH BÀ CHÁU

SỰ THẬT

MỘT ĐIỀU ƯỚC

KHÓ CHỊU

CHÌA KHÓA MỞ CỬA HẠNH PHÚC

CHIẾC XE ĐẠP BẰNG ĐẤT SÉT

KHÓC

ĐIỀU KỲ DIỆU

ĐIỀU ƯỚC

VIÊN BI MÀU ĐỎ

CUỘC SỐNG HOÀN HẢO

GIÁ TRỊ CỦA NGỊCH CẢNH

NHÌN SỰ VIỆC MỘT CÁCH THỰC TẾ

MUỐN LẤY MẬT ĐỪNG PHÁ TỔ ONG

ĐẤU QUYỀN ANH

LẦM NHỎ SAI LỚN

MẠO HIỂM

NỬA BƠ GẠO

CHIẾC HỘP KỲ DIỆU

MỤC LỤC

[MỘT TẤM LÒNG](#)

[BÌNH YÊN ƠI, VỀ ĐÂY](#)

[THỨ QUÝ NHẤT CỦA CUỘC ĐỜI](#)

[NHÀ TÂM LÝ HỌC](#)

[HẠNH PHÚC ĐÍCH THỰC](#)

[NHỮNG CÁI CÂY BỊ ĐỐN](#)

[GIÁ TRỊ CỦA THỜI GIAN](#)

[NGÔI NHÀ TRONG BÓNG TỐI](#)

[CHIẾC VÒNG HOÀN HẢO](#)

[NỖI BUỒN](#)

[CHUYỆN VỀ MẸ](#)

[HÃY BIẾT QUÝ TRỌNG](#)

[NHỮNG VA ĐẬP VÔ TÌNH TẠO NÊN MỘT CUỘC SỐNG TỐT](#)

[CUỘC SỐNG QUANH TA](#)

[HÃY GIỮ TỪNG KHOẢNH KHẮC](#)

[NGƯỜI MÙ](#)

[MIẾNG MỒI NGUY HIỂM](#)

[NGỌN LỬA](#)

[ĐỐI DIỆN](#)

[TÔI SẼ LUÔN YÊU BẠN](#)

[CÁI TÁT](#)

[NGƯỜI THẮNG VÀ KẺ THUA](#)

[HỌC CÁCH THA THỨ](#)

[THÔNG CẢM VỚI NGƯỜI PHẠM LỖI](#)

[ANH TIN EM](#)

THÔNG DIỆP

TẮM BÙA MAY MẮN

TRÊN ĐƯỜNG ĐI

LỜI THỀ

HÃY NHỚ ĐẾN TÔI NHƯ THẾ!

NGÔI NHÀ CỦA NGƯỜI THỢ MỘC

ĐẾN Ở CÙNG MẸ

TÌNH BÀ CHÁU

SỰ THẬT

MỘT ĐIỀU ƯỚC

KHÓ CHỊU

CHÌA KHÓA MỞ CỬA HẠNH PHÚC

CHIẾC XE ĐẠP BẰNG ĐẤT SÉT

KHÓC

ĐIỀU KỲ DIỆU

ĐIỀU ƯỚC

VIÊN BI MÀU ĐỎ

CUỘC SỐNG HOÀN HẢO

GIÁ TRỊ CỦA NGỊCH CẢNH

NHÌN SỰ VIỆC MỘT CÁCH THỰC TẾ

MUỐN LẤY MẬT ĐỪNG PHÁ TỔ ONG

ĐẤU QUYỀN ANH

LẦM NHỎ SAI LỚN

MẠO HIỂM

NỬA BƠ GẠO

CHIẾC HỘP KỲ DIỆU

MỘT TẤM LÒNG

Sau khi năm thứ hai trung học kết thúc, tôi xin một việc làm thêm ngoài giờ ở một quán giải khát. Vào một chiều mưa ảm đạm, một trong những khách hàng quen thuộc của tôi bước vào với vẻ mặt mệt mỏi và đau khổ. Một sự đồng cảm ập đến, tôi có cảm giác hiểu được tâm trạng của anh ta lúc đó.

Trước khi anh ấy đi, tôi đưa cho anh một gói giấy kèm theo phần cà phê đá anh mua. Anh ta nhìn tôi như thắc mắc, vì anh không mua thêm gì ngoài cà phê. Tôi đã gửi cho anh một gói bánh rán loại anh ưa thích.

- Tặng anh đó. - Tôi nói - Chúc anh một ngày vui vẻ!

Anh ta mỉm cười và cảm ơn tôi trước khi quay đi và khuất vào cơn mưa.

Vào khoảng 7 giờ tối hôm sau khi tôi đang pha một tách ca cao thì người khách hôm qua ngừng xe trước cửa sổ. Thay vì gọi mua thứ gì, anh đưa cho tôi một bông hồng và một mẫu giấy. Anh vẫy tay chào tôi một cách thân thiện rồi lái xe đi. Tôi chạy ra phía sau quầy và đọc mẫu giấy.

"Christine,

Xin cảm ơn về lòng tốt và sự ân cần của cô hôm qua. Thật tuyệt vời khi được biết một con người thật tốt bụng, thân thiện và biết cảm thông như cô. Xin đừng thay đổi cách sống đó vì tôi thật sự tin rằng cô sẽ luôn mang đến cho đời niềm vui. Chúc cô một ngày tuyệt vời!

Hank".

Thời gian trôi qua, thỉnh thoảng tôi lại gặp những khách hàng khó chịu và hay than phiền. Nhưng bất cứ lúc nào cảm thấy buồn bực hoặc chán nản, tôi lại nhớ đến Hank và tôi lại mỉm cười, ngẩng cao đầu và hỏi một cách lịch sự vui vẻ: "Quý khách cần gì ạ?".

BÌNH YÊN ƠI, VỀ ĐÂY

Bạn đang gặp một cơn khủng hoảng? Bạn không biết làm gì để tìm lại bình yên cho tâm hồn? Khi bình yên trở về với bạn, bạn sẽ thấy cuộc sống này thật đáng yêu và ý nghĩa biết bao. Những cách sau đây sẽ giúp bạn:

1. Đừng quên thưởng thức hương thơm dịu dàng từ những đóa hồng: Bạn có bao giờ thấy dễ chịu khi đi dạo vào mỗi buổi sáng sớm chưa? Nếu bạn có thể ra khỏi nhà vào sáng sớm, hãy dành khoảng 15-30 phút để đi dạo. Ngắm nhìn những bông hoa đang hé nở và cây cối cũng như cảnh vật xung quanh bạn.

Hãy bắt đầu tập cho mình một thói quen lắng nghe tiếng chim hót trong buổi bình minh và những âm thanh của một ngày mới. Nếu bạn không thể ra khỏi nhà, hãy làm những việc tương tự như vậy hoặc chào đón ánh nắng mặt trời đang len lỏi vào căn phòng của mình. Bạn sẽ cảm thấy tinh thần vô cùng thoải mái.

Chúng ta thường cảm thấy bị khủng hoảng mỗi khi có những mất mát trong gia đình. Do đó, bạn cần phải có sự an ủi và sắp xếp kế hoạch để đón mừng những vị khách sẽ đến nhà chơi, hoặc chăm sóc, quan tâm đến gia đình và luôn nghĩ rằng những điều bạn làm không vì lợi ích của bản thân. Những việc làm đó sẽ giúp bạn vượt qua những áp lực đang đè nặng lên đôi vai bạn, sẽ nuôi dưỡng cả tâm hồn lẫn thân thể bạn.

2. Nhờ người khác giúp đỡ: Nếu bạn thấy việc mình đang làm là quá sức so với khả năng của mình, hãy cố gắng giao lại cho người khác.

3. Dành thời gian cho những nhu cầu thuộc về tinh thần: Thức dậy thật sớm và tận hưởng không khí yên bình, tĩnh lặng ở một nơi nào đó. Không nên đến những nơi quá ồn ào, náo nhiệt vì những nơi ấy sẽ làm bạn lo âu thêm.

4. Tâm sự với ai đó: Hãy trút bầu tâm sự, nỗi niềm của mình với những thành viên trong gia đình hoặc bất cứ người bạn nào, kể cả những người bạn chỉ quen biết qua mạng Internet - những người có thể đặt mình vào trường hợp của bạn để nhận xét cũng như nhìn thẳng vào vấn đề bạn đang gặp phải. Bởi vì bạn đang rất cần ai đó để lắng nghe bạn nói nên đừng chờ đợi người khác phải hỏi thăm bạn mà hãy kể cho họ biết bạn đang cần nói những điều gì.

5. Không nên đặt mình vào thế thủ: Hãy cho phép bản thân được bộc tức, nổi cáu một chút vì kìm nén cảm xúc sẽ không làm cho nỗi buồn của bạn tiêu tan. Bỏ qua một bên những điều người ta chỉ trích, phê bình bạn.

6. Nghe nhạc: Chọn những bản nhạc có âm thanh êm dịu, dễ nghe, lắng mạn. Vừa nghe vừa thư giãn và cố gắng không nghĩ tới “danh sách những việc buộc phải làm” đang chờ bạn.

7. Viết nhanh những suy nghĩ, cảm nhận của bạn lên giấy và vạch ra một kế hoạch mới cho tuần tới hay tháng tới với một tinh thần phấn khởi.

THỨ QUÝ NHẤT CỦA CUỘC ĐỜI

Tại một làng chài nọ, có một chàng thanh niên hiền lành và tốt bụng, làm việc rất chăm chỉ. Ngày nọ, trên đường về nhà, chàng lượm được một cái chai nhỏ. Vì tò mò, chàng tìm cách tháo bít được nắp chai ra. Bất ngờ từ trong chai bay ra một làn khói trắng và vị thần khổng lồ xuất hiện.

Vị thần liền cất tiếng nói:

- Đừng sợ! Người là ân nhân của ta, ta cho người ba điều ước. Nào! Hãy ước đi hỡi chàng trẻ tuổi.

Ước gì nhỉ? Chàng đắn đo và trả lời:

- Thần cho tôi thời gian để suy nghĩ nhé! - Được thôi. Từ đây đến chiều người phải nghĩ ra đấy.

Chàng đi dọc theo bãi biển và suy nghĩ. Trên đường đi chàng gặp một đám trẻ con hồn nhiên, vô tư chơi đùa say mê. Nhìn những gương mặt thiên thần, chàng thấy cuộc đời mới đẹp làm sao. Đi tiếp, chàng gặp một chàng trai trẻ liều mình cứu những người nghèo khổ thoát khỏi một nhóm trộm cướp. Tấm lòng nghĩa hiệp đó khiến chàng khâm phục.

Chàng lại tiếp tục đi và thấy một đám đông vây quanh một cụ già. Thì ra có một con cá voi mắc cạn trời dạt vào bờ. Mọi người định giết nó để lấy thịt bán. Cụ già nói:

- Những gì thuộc về biển cả hãy trả về cho biển cả.

Thế là chú cá voi được cứu sống.

Hoàng hôn buông xuống. Vị thần hiện ra hỏi:

- Người đã nghĩ ra chưa?

Chàng trai trả lời:

- Vâng, xin thần hãy ban cho tôi sự ngây thơ, hồn nhiên của trẻ thơ; một trái tim nghĩa hiệp, dũng cảm của tuổi trẻ và một tấm lòng nhân ái, vị tha của người từng trải.

Vị thần nói:

- Hỡi chàng trai, người làm ta bất ngờ đấy, bởi vì người đã nhận ra những thứ quý giá nhất của cuộc đời.

NHÀ TÂM LÝ HỌC

Sau bữa ăn tối nhẹ nhàng, nhà tâm lý học dạo bước ra khỏi quán. Trên đường đi, nhà tâm lý học gặp một thanh niên với dáng vẻ thật thiếu nǎo.

Thoáng thấy những giọt lệ lăn trên gò má chàng trai, nhà tâm lý học bước tới và hỏi chuyện:

- Tại sao anh buồn vậy trong khi buổi tối hôm nay có biết bao điều hay ho?
- Làm sao mà không buồn khi mà cô gái tôi yêu xiết bao đã bỏ rơi tôi mất rồi!

Nghe vậy, nhà tâm lý học cất tiếng cười lớn làm chàng trai dừng khóc mà hỏi:

- Bà có dáng vẻ của một học giả, chắc hẳn phải biết chút ít lịch sự và nhã nhặn chứ, thấy một người đau khổ khóc lóc mà bà cười vui vẻ thế sao?

Nhà tâm lý học nhìn chàng trai bằng ánh mắt chân thành, nói:

- Ồ, tôi cười vì anh đang khóc lóc cho một điều đâu làm anh mất mát gì chứ.

Thấy chàng trai còn băn khoăn, nhà tâm lý học tiếp:

- Anh khóc lóc như vậy chứng tỏ trong anh còn rất nhiều tình yêu, điều mà cô gái kia đã mất rồi. Vậy thì anh đâu có mất gì, người đáng lẽ phải khóc chính là cô gái đó thôi. Nào, hãy kiểm lại tình yêu của mình cho chính tề và dùng nó cẩn thận nhé!

Đôi mắt lấp lánh, chàng trai quên mất những giọt lệ đã ngừng rơi, cúi đầu cảm ơn nhà tâm lý học và sải bước dài về phía trước. Một buổi tối không còn buồn và vô vị nữa!

HẠNH PHÚC ĐÍCH THỰC

Phúc thay ai biết cười bản thân,
Vì họ không ngót được thích thú!
Phúc thay ai biết phân biệt một ngọn núi với một ụ chuột chù,

Vì họ sẽ bớt được nhiều bực bội!

Phúc thay ai biết ngủ ngon, không lo âu trăn trở,

Vì họ sẽ trở nên khôn ngoan!

Phúc thay ai biết tỉnh lặng và lắng nghe,

Vì họ sẽ học được nhiều điều mới mẻ!

Phúc thay ai thông minh đủ để không cho mình là quan trọng,

Vì họ sẽ được người xung quanh quý mến!

Phúc thay ai chú ý đến nhu cầu của tha nhân tuy không nghĩ mình là nhân vật quan trọng,

Vì họ sẽ gieo rắc niềm vui!

Phúc cho các bạn, nếu các bạn biết nghiêm túc nhìn những việc nhỏ và bình thản nhìn những điều nghiêm túc,

Vì bạn sẽ tiến xa trên đường đời!

Phúc cho các bạn biết mỉm cười và quên đi một nét mặt nhăn nhó,

Vì con đường của các bạn nhờ đó sẽ trở nên tươi sáng!

Phúc cho các bạn, nếu các bạn luôn biết từ tâm đối với tha nhân,

Người ta sẽ cho các bạn là đại khờ, nhưng đức ái phải trả giá đó!

Phúc cho các bạn biết suy nghĩ chín chắn trước khi hành động,

Vì các bạn sẽ tránh được nhiều sai lầm!

Phúc cho các bạn biết làm tỉnh và mỉm cười khi người ta ngắt lời, khi người ta nói ngược lại, hoặc lấn át các bạn,

Vì Hạnh Phúc đích thật đã thấm vào lòng các bạn.

NHỮNG CÁI CÂY BỊ ĐỐN

Một bài báo về khoa học đã từng viết lại chuyện lạ này: *“Trên quần đảo Solomon ở phía Nam Thái Bình Dương, người ta có một cách chặt cây rất lạ. Nếu một cái cây quá lớn và người ta không thể dùng rìu để đốn được, thì những người dân ở đây sẽ “bắt” nó phải đổ bằng cách hét lên với nó. Những người đốn cây khỏe nhất vùng được coi là có “năng lực đặc biệt” sẽ lặng lẽ tụ tập xung quanh cái cây ngay từ lúc bình minh, hướng mặt vào nó rồi đột ngột đồng thanh hét lên to hết sức mình. Họ liên tiếp làm thế trong vòng 30 ngày. Cái cây sẽ chết và đổ xuống. Theo những người dân bản địa, họ đã dùng cách này từ rất lâu và không hề thất bại”.*

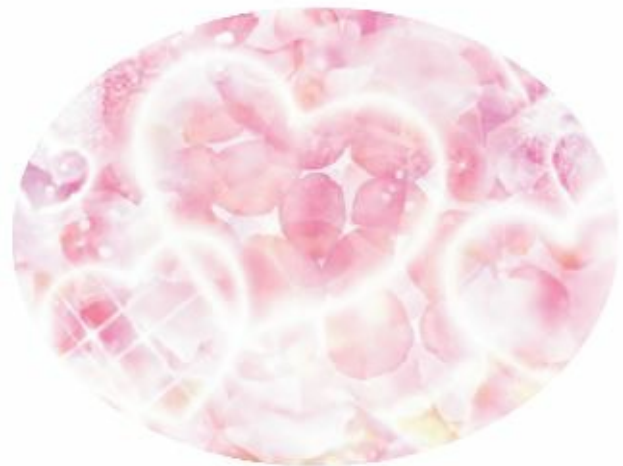
Bạn sẽ nghĩ gì? Những người dân đó thật lạc hậu và ngây thơ. Hét lên với cái cây? Chắc bạn chưa từng nghe tới một cách đốn cây lại “nguyên thủy” như vậy? Thật tệ là họ chẳng có một công cụ hiện đại nào, cũng chẳng có tư duy khoa học gì cả!

Còn tôi? Tôi quát cô bạn gái của tôi. Tôi quát cả cái đồng hồ báo thức vào buổi sáng và cái máy hút bụi đột nhiên bị hỏng. Tôi quát đứa trẻ nhà bên cạnh. Tôi cũng từng đâm xuống bàn làm việc và đâm vào cửa.

Anh hàng xóm của tôi cũng thường quát cái xe khó khởi động. Khi đi xem bóng đá, anh ta cũng hay quát trọng tài. Anh ta quát cả cái máy rút tiền tự động.

Tôi không biết việc hét to lên như thế thì có ích gì, vì những cái máy và mọi thứ vẫn cứ y như vậy, không động tĩnh. Đá vào cái xe thì nó cũng vẫn không khởi động được. Và bạn có biết những người dân đảo Solomon đưa ra lý thuyết gì không? Những cái cây là sinh vật sống. Việc họ quát tháo những cái cây làm chết linh hồn của chúng, và chúng đổ xuống.

Những viên đá cứng có thể làm bạn gãy xương, nhưng những lời nói lại có thể làm trái tim bạn tan vỡ....

GIÁ TRỊ CỦA THỜI GIAN

Một kỹ sư đã tính được rằng với một thanh sắt nặng 5kg, chúng ta có thể làm được một trong các việc sau đây: Nếu làm đinh sẽ bán được 10USD. Nếu làm kim may sẽ bán được 300USD. Còn nếu dùng làm những cái lò xò đồng hồ sẽ đem lại 25.000USD.

Mỗi ngày đều cho chúng ta 24 giờ bằng nhau, còn sử dụng những nguyên liệu đó như thế nào, dùng chúng để làm gì là tùy thuộc chúng ta. Thời gian là một trong những thứ hiếm hoi duy nhất mà khi đã mất rồi chúng ta không thể nào tìm lại được. Tiền bạc mất đi có thể tìm lại được nhưng thời gian sẽ không bao giờ quay trở lại.

Không có cụm từ nào tai hại cho bằng ba chữ “giết thời gian”. Nhiều người tìm những thú vui, tìm những việc làm để chỉ mong giết thời gian. Thật ra chúng ta được ban cho thời gian để sử dụng chứ không phải để “giết” chúng.

NGÔI NHÀ TRONG BÓNG TỐI

Hai gia đình O'Leary và MacMillan là hàng xóm của nhau tại một ngôi làng nhỏ. Một ngày kia, có một người đàn ông trẻ tuổi đến làng của họ và cho biết đây là lần đầu tiên trong đời họ sẽ được lắp hệ thống điện.

Gia đình MacMillan háng hái hưởng ứng. Gia đình O'Learys thì thận trọng hơn. Suy cho cùng họ đã sống trong nhiều thế hệ không cần điện mà cũng tốt thôi.

Gia đình MacMillan bắt dây điện và ổ cắm điện lên các bức tường, treo bóng đèn...

Và cuối cùng khi ngày trọng đại ấy đến, gia đình MacMillan mời những người láng giềng, gồm cả gia đình O'Leary, đến dự bữa tiệc đón nguồn điện. Ông MacMillan bật công tắc. Tất cả bóng đèn lóe sáng lên - lần đầu tiên trong căn nhà của họ.

Có tiếng kinh ngạc:

- Thật tuyệt diệu làm sao!

Một tiếng kinh ngạc khác:

- Thật bẩn thỉu làm sao!

Quả thật vậy. Trong ánh sáng mờ ảo lúc trước không ai để ý, nhưng sau nhiều năm sử dụng đèn cầy, những làn khói đen của nó đã tạo nên một lớp màng xám xịt khắp nơi: những bức tường bám đầy bụi, màng nhện khắp các góc nhà và sàn thì đầy bụi bặm.

Gia đình O'Leary đã quyết định ngay tại đó rằng họ sẽ không bao giờ lắp đặt điện.

Còn gia đình MacMillan thì ngay sau buổi tiệc mọi người lao ngay vào công việc. Họ quả thật đã rất xấu hổ về căn nhà của mình khi ánh sáng được bật lên. Chỉ trong một ngày dọn dẹp, căn nhà của họ đã sạch sẽ hơn bao giờ hết.

Trong khi ấy gia đình O'Leary vẫn tiếp tục sống trong căn nhà mờ ảo bẩn thỉu của mình.

Nhiều người ngày hôm nay vẫn chọn sống trong bóng tối. Họ không muốn bất kỳ ai thấy sự dơ bẩn - những gì đang thật sự xảy ra trong đời sống của họ. Đôi lúc ngay chính bản thân mình họ cũng không muốn nhìn thấy điều đó. Họ lẩn tránh ánh sáng bởi e sợ rằng họ sẽ nhìn thấy sự thật và bị buộc phải làm sạch những hành động của mình.

CHIẾC VÒNG HOÀN HẢO

Có một chiếc vòng bị khuyết đi một mảnh hình tam giác. Cái vòng muốn được trọn vẹn, không thiếu mẫu nhỏ nào nên lang thang tìm kiếm mảnh thất lạc, nhưng vì nó không hoàn hảo nên chỉ có thể lăn đi rất chậm. Nó chiêm ngưỡng những bông hoa bên đường. Nó tán gẫu với những con sâu. Nó tận hưởng ánh nắng mặt trời. Nó đã thấy rất nhiều mảnh vỡ khác nhau nhưng không có cái nào vừa với nó. Và nó để tất cả lại bên đường rồi tiếp tục cuộc tìm kiếm.

Một ngày kia, chiếc vòng tìm thấy một mảnh rất vừa vặn. Thật là hạnh phúc! Giờ đây nó có thể toàn vẹn, không thiếu chút gì. Nó lấp lại cái mẫu đã mất và bắt đầu lăn. Bây giờ đã là một cái vòng thật hoàn hảo và nó có thể lăn rất nhanh, quá nhanh nên không thể lưu ý tới những bông hoa và nói chuyện cùng lũ sâu. Và khi chiếc vòng nhận ra thế giới đổi khác như thế nào khi lăn nhanh quá, nó dừng lại, vớt mảnh vỡ vừa tìm được lại bên đường và tiếp tục lăn đi chậm rãi.

Câu chuyện mang lại một bài học khá kỳ lạ: chúng ta càng trở nên toàn vẹn hơn khi mất đi hay bỏ lỡ một cái gì đó. Trên một phương diện nào đó, một người có tất cả mọi thứ là một người đáng thương. Anh ta sẽ không bao giờ có được niềm thích thú để khát khao, để hy vọng và nuôi dưỡng tâm hồn mình bằng những mơ ước về một điều tốt đẹp hơn. Anh ta cũng sẽ không bao giờ có được cái cảm giác được một ai đó yêu thương, cho anh ta những cái anh ta luôn luôn muốn mà không bao giờ có. Một con người sống toàn vẹn là người biết rằng để vượt qua những thảm kịch và tồn tại, là người có thể thất bại mà vẫn cảm thấy bình an, mình đã thoát ra khỏi điều tồi tệ nhất mà vẫn nguyên vẹn.

Cuộc sống thật sự giống như một mùa bóng, ở đó ngay cả đội bóng giỏi nhất cũng có thể thua 1/3 số trận nó tham dự và ngay cả đội bóng tệ hại nhất cũng có những giờ phút huy hoàng. Mục tiêu của chúng ta là có nhiều trận thắng hơn thất bại. Hãy tin tưởng rằng cái mà cuộc sống đòi hỏi ở chúng ta không phải là “hãy hoàn hảo”, không phải là “đừng bao giờ mắc sai lầm” mà là “hãy toàn vẹn”.

Và cuối cùng nếu chúng ta đủ dũng cảm để yêu, đủ mạnh mẽ để tha thứ, đủ rộng lượng để vui mừng vì hạnh phúc của những người khác, và đủ khôn ngoan để hiểu rằng hạnh phúc có cho tất cả mọi người, chúng ta sẽ tận hưởng được cảm giác hoàn toàn sung sướng mà không có một sinh vật nào có được.

NỖI BUỒN

Đã bao giờ bạn tự đặt ra câu hỏi vì sao bạn buồn chưa, bạn sẽ nói rằng:

- Buồn vì cảm thấy cô đơn không có ai chia sẻ, tâm sự
- Bạn buồn vì việc bạn làm không đạt được như mong muốn
- Bạn buồn vì bố mẹ bạn nói bạn là người vô dụng
- Bạn buồn vì mọi người có những nhận xét không tốt về tính cách của bạn, bàn tán về những khuyết điểm mà bạn mắc phải
- Bạn buồn vì người thân bỏ bạn ra đi. Nhưng đã bao giờ bạn nghĩ rằng: Bạn cô đơn vì bạn lạnh lùng ít hòa đồng
- Bạn không đạt được kết quả tốt trong công việc vì bạn chưa thực sự cố gắng
- Người thân chê trách bạn là do bạn vô tâm quá chăng? Bạn chưa giúp họ dù chỉ là một công việc nhỏ
- Mọi người nhận xét về bạn chỉ để mong bạn trở thành người tốt
- Bạn khổ sở nhưng còn có những người éo le hơn bạn
- Người thân ra đi thì họ sẽ có cuộc sống tốt đẹp hơn - đến một thế giới hạnh phúc hơn - bạn hạnh phúc vì điều đó

Nếu vậy thì:

- Bạn hãy nở một nụ cười để xua đi hết những nỗi buồn phiền và bắt đầu lại mọi việc bằng cách khắc phục lại *Những khuyết điểm*. Thông cảm với mọi người xung quanh. Bạn biết không, mọi sự bắt đầu không bao giờ là muộn cả.

CHUYỆN VỀ MẸ

Người mẹ trẻ bước chân trên con đường đời. “Đường có dài không? - Người tự hỏi. Thiên chức của người mách bảo rằng: “Phải, và đường cũng sẽ khó khăn. Và bạn sẽ già nua trước khi đi đến cùng. Nhưng cuối con đường sẽ luôn tốt đẹp hơn điểm khởi đầu gian nan”.

Nhưng người mẹ trẻ đang rất hạnh phúc. Đến nỗi không tin là có gì còn tốt hơn thế trong những năm tháng tới. Người chơi với con trẻ, đem cho con hoa và quà, tắm cho con trong dòng suối mát trong, và mặt trời chiếu sáng lên chúng, và người mẹ trẻ muốn hét lên rằng, “Không có gì đáng yêu hơn thế!”.

Và đêm xuống, và bão đến, đường tối tăm, con cái của người run lên bần bật vì sợ và lạnh, và người mẹ kéo chúng đến gần mình hơn, ôm lấy chúng và đắp cho chúng những gì Người có được, và con cái của người nói: “Mẹ à, con không sợ nữa, có mẹ ở đây thì không điều gì xấu có thể đến gần”.

Và buổi sáng đến, thấy rõ ngọn đồi trước mặt. Đám con của người leo lên đó và thấm mệt. Người mẹ cũng thấm mệt. Nhưng lúc nào người mẹ cũng nói: “Thêm chút kiên nhẫn nữa đi con, mình sắp đến rồi”. Vậy là đám trẻ tiếp tục leo, và khi lên đến đỉnh, chúng nói: “Mẹ, chúng con đã không thể làm được nếu không có mẹ”. Còn người mẹ, khi nằm trong đêm, nhìn lên những vì sao và nói: “Ngày hôm nay tốt hơn ngày hôm qua, con cái ta học được chịu đựng khi đương đầu với gian khổ. Hôm qua ta cho con sự can đảm. Hôm nay ta cho chúng sức mạnh”.

Và ngày đi qua, tuần đi qua và tháng và năm, và người mẹ trở nên già nua... Người nhỏ lại và lưng còng. Nhưng con cái của Người thì cao to, khỏe mạnh và đi vững vàng đầy dũng khí. Và khi đường đời chông gai, chúng tìm đến người, xem người sáng như lông vũ của loài chim quý, và sau cùng, chúng có thể lên đến ngọn đồi, trên đỉnh đồi nhìn ra trước mặt là một con đường sáng chói với những cổng vàng rộng mở.

Và người mẹ nói: “Ta đã đi đến cuối cuộc hành trình. Và bây giờ ta mới biết tại sao ở cuối đường luôn luôn đẹp hơn lúc khởi hành, vì con cái ta đã có thể tự đi một mình, và con cái chúng theo sau”. Và đám trẻ thì nói: “Mẹ sẽ luôn đi cạnh chúng con, mẹ ạ, ngay cả khi mẹ đã đi đến thiên đàng!”.

Và chúng đứng dậy tiễn người mẹ đi một mình, những cánh cửa đóng lại sau lưng. Và chúng nói: “Chúng ta không còn nhìn thấy Người được nữa, nhưng Người vẫn sẽ luôn quanh đây. Người có ý nghĩa nhiều hơn ký ức. Người là quà tặng của cuộc đời”.

HÃY BIẾT QUÝ TRỌNG

Nhìn thấy một người yêu bạn sâu sắc vì bạn mà thay đổi.
Vì yêu bạn, anh ấy không còn tính khí ngoan cố.
Vì yêu bạn, anh ấy luôn cảm kích người khác.

Vì yêu bạn, anh ấy xem niềm vui của bạn cũng như niềm vui của anh ấy.

Yêu một người là không có nguyên do.

Anh ấy không hối hận khi cho đi và cho rằng điều đó xứng đáng, chỉ cần có thể ở bên cạnh người mình yêu...

Thực ra bên cạnh chúng ta luôn có những người như vậy, chỉ là chúng ta chưa nhận ra.

Người hiểu bạn nhất chính là người luôn ở cạnh bạn.

Bảo vệ bạn, không để bạn phải chịu bất cứ sự oan uổng nào.

Người thật sự yêu bạn sẽ không nói những lời yêu bạn nhiều như thế nào mà sẽ làm nhiều việc bởi vì yêu bạn mà họ làm.

Nếu như bên cạnh bạn có người như thế, xin bạn hãy trân trọng...

NHỮNG VA ĐẬP VÔ TÌNH TẠO NÊN MỘT CUỘC SỐNG TỐT

Hãy nghe một viên sỏi kể về nguồn gốc của mình: “Tôi vốn là một tảng đá khổng lồ trên núi cao, trải qua bao năm tháng dài đằng đẳng bị mặt trời nung đốt, người tôi đầy vết nứt. Tôi vỡ ra và lăn xuống núi, mưa bão và nước lũ cuốn tôi vào sông suối.

Do liên tục bị va đập, lăn lộn, tôi bị thương đầy mình. Nhưng rồi chính những dòng nước lại làm lành những vết thương của tôi. Và tôi trở thành một hòn sỏi láng mịn như bây giờ”.

Bạn nghĩ gì khi nghe câu chuyện trên? Cảm thấy lý thú với chuyến đi của hòn sỏi hay xúc động trước ánh mắt lạc quan của nó đối với cuộc đời đầy biến động? Đã bao giờ bạn thấy được rằng chính những chông gai mới tạo nên những hình hài đẹp và ấn tượng, dù là hình hài được tạo bởi chính những vết thương và sự đớn đau?

Có thể là bạn, có thể là tôi, cuộc sống chẳng bao giờ chỉ mang đến nỗi đau, cũng chẳng bao giờ chỉ mang đến niềm hạnh phúc. Vượt qua được gian khổ, vượt qua những cuộc thử thách, vượt qua được những nỗi đau là bạn đã tự làm hoàn thiện chân dung mình.

Cuộc sống là vô vàn những điều biến động. Vì vậy, cho dù trong khó khăn hay trong hạnh phúc, cũng mong bạn luôn nhớ cuộc hành trình của hòn sỏi để sống tự tin hơn, để mang những yêu thương xoa dịu và làm lành những vết thương. Sự va đập của cuộc sống chẳng có gì đáng sợ đâu bạn ạ!

CUỘC SỐNG QUANH TA

Đôi khi có một số người lướt qua cuộc đời bạn và ngay tức khắc bạn nhận ra rằng sự có mặt của họ ý nghĩa như thế nào. Họ đã dạy bạn những bài học, đã giúp bạn nhận ra giá trị của chính mình hoặc trở thành con người mà bạn từng mơ ước. Có lẽ bạn sẽ không biết được những con người này từ đâu đến (bạn cùng phòng, người hàng xóm, vị giáo sư, người bạn mất liên lạc từ lâu hay thậm chí là một người hoàn toàn xa lạ). Nhưng khi bạn thò ơ với họ, hãy nhớ rằng trong từng khoảnh khắc họ sẽ ảnh hưởng rất sâu sắc đến cuộc đời bạn.

Ban đầu sự việc xảy ra trông có vẻ kinh khủng, đau khổ và bất công, nhưng khi lấy tấm gương của cuộc đời ra để đối chiếu, bạn sẽ hiểu được là nếu không có những giây phút ấy để bạn vượt qua mọi khó khăn thì bạn khó có thể thấy được tài năng, sức mạnh, ý chí và tấm lòng của bạn. Mọi việc đều diễn ra có chủ đích mà không có gì gọi là tình cờ hay may rủi cả. Bệnh tật, tổn thương trong tình yêu, giây phút tuyệt vời nhất của cuộc sống bị đánh cắp hoặc mọi thứ ngu ngốc khác đã xảy đến với bạn, hãy nhớ rằng đó là bài học quý giá. Nếu không có nó cuộc đời này chỉ là một lối đi thẳng tắp, một con đường mà không hề có đích đến cũng như bạn sống từng ngày mà không hề ước mơ. Thật sự con đường đó rất an toàn và dễ chịu, nhưng sẽ rất nhàm chán và vô nghĩa.

Những người bạn gặp sẽ ảnh hưởng đến cuộc đời bạn. Thành công hay thất bại, thậm chí là những kinh nghiệm tồi tệ nhất cũng chính là bài học đáng giá nhất, sẽ giúp bạn nhận ra được giá trị của chính mình. Nếu có ai đó làm tổn thương bạn, phản bội bạn hay lợi dụng tấm lòng của bạn, hãy tha thứ cho họ bởi vì chính họ đã giúp bạn nhận ra được ý nghĩa của sự chân thật và hơn nữa, bạn biết rộng mở tấm lòng với ai đó. Nhưng nếu có ai thương yêu bạn chân thành, hãy yêu thương họ một cách vô điều kiện, không chỉ đơn thuần là họ đã yêu bạn mà họ đang dạy bạn cách để yêu.

Hãy trân trọng khoảnh khắc và hãy ghi nhớ từng khoảnh khắc những cái mà sau này bạn không còn có cơ hội để trải qua nữa. Tiếp xúc với những người mà bạn chưa từng nói chuyện, và biết lắng nghe. Hãy để trái tim biết yêu thương người khác. Bầu trời cao vời vợi vì thế hãy ngẩng đầu nhìn lên, tự tin vào bản thân. Hãy lắng nghe nhịp đập của trái tim mình: “Bạn là một cá nhân tuyệt vời. Tự tin lên và trân trọng bản thân bạn, vì nếu bạn không tin bạn thì ai sẽ làm điều ấy?”.

Hãy sở hữu cuộc sống của bạn và đừng bao giờ hối tiếc về lối sống ấy. Nếu bạn thương yêu ai đó thì hãy nói cho họ biết, dù rằng sẽ bị từ chối nhưng nó có thể làm cho một trái tim tan nát có thể đập trở lại.

HÃY GIỮ TỪNG KHOẢNH KHẮC

Bạn tôi mở ngăn kéo lấy ra một chiếc hộp được bọc bằng vải lụa rất đẹp. Cầm nó một cách nâng niu, anh xúc động nói:

- Đây là món quà mà vợ tôi đã được tặng cách đây ba, bốn năm. Cô ấy chưa bao giờ sử dụng nó vì muốn để dành cho một dịp đặc biệt. Nhưng bây giờ không còn dịp nào nữa rồi...

Vợ anh ấy vừa mất sau một tai nạn.

Anh bảo với tôi:

- Mỗi ngày trong cuộc sống chúng ta chính là một dịp đặc biệt, vì thế đừng để dành điều gì cả.

Câu nói này đã làm thay đổi cuộc sống của tôi. Những từ “một ngày nào đó...” không còn trong từ điển của tôi. Nếu điều đó đáng nhìn, đáng nghe, đáng làm... tôi sẽ nhìn, sẽ nghe, sẽ làm ngay lúc đó.

Tôi sẽ hối hận vì đã không gửi thư cho người bạn cũ, lá thư mà tôi muốn viết rằng: “*Tớ nhớ cậu lắm!*”. Tôi sẽ hối hận và cảm thấy buồn vì đã không nói với chồng và các con rằng tôi yêu họ biết bao nhiêu. Bây giờ, tôi cố gắng để không trì hoãn, hay “để dành” một điều gì đó có thể đem đến niềm vui và hạnh phúc trong cuộc sống của tôi.

Và mỗi sáng, tôi tự nói với mình rằng: “Hôm nay là một ngày đặc biệt!”.

Mỗi ngày, mỗi giờ, mỗi phút... chính là một dịp đặc biệt. Hãy giữ lấy từng khoảnh khắc của thời gian, của cuộc sống!

NGƯỜI MÙ

Một người kia đã bị mù từ thuở vừa sinh ra đời. Mãi sống trong cuộc đời tối tăm nên anh ta không tin gì cả ngoài bóng đêm thăm thẳm. Có nhiều người thuật cho anh những câu chuyện nhưng anh ta vẫn quả quyết:

- Tôi không tin gì cả vì tôi không thấy.

Một vị lương y thấy vậy động lòng thương hại bèn cố gắng đi tìm một linh dược tận Hy Mã Lạp Sơn về để chữa bệnh mù mắt cho anh ta. Thoát khỏi bệnh mù mắt, anh ta rất sung sướng và trở nên tự phụ luôn lớn tiếng nói cùng mọi người rằng:

- Giờ đây tôi đã thấy được tất cả sự thật chung quanh tôi.

Có người biết chuyện khuyên anh ta và cho biết rằng những gì anh ta trông thấy cũng chưa phải là tất cả. Anh ta chỉ mới thấy được những gì trong phòng của anh thôi. Thế giới này còn có rất nhiều điều khác mà anh chưa biết được như mặt trời, mặt trăng v.v... Anh ta bèn lớn tiếng:

- Làm gì có những điều ấy. Tôi không tin. Những gì thấy được thì tôi đã thấy tất cả rồi!

Mọi người đều thương hại cho anh ta, vì đôi mắt của anh ta đã thấy nhưng anh ta vẫn còn bệnh mù.

MIẾNG MỒI NGUY HIỂM

C hương trình thế giới loài vật của National Geographic có chiếu một đoạn phim ngắn về cách những con chim đại bàng săn bắt cá ở những ao hồ. Tuy bay rất cao trên trời, nhưng với đôi mắt rất sắc chúng có thể thấy những con cá đang bơi ở phía dưới. Và khi đã “chăm” một con mồi, chúng liền xếp cánh lại và chúi thẳng xuống mặt nước với tốc độ hơn 70km/giờ. Khi tới mặt hồ, chúng giương xoè móng vuốt ra chụp lấy con mồi và bay vào bờ.

Trong chương trình đặc biệt của buổi tối hôm đó đã chiếu một cảnh rất khác thường. Một con đại bàng chúi xuống và chụp được một con cá bằng móng vuốt của nó. Thế nhưng con cá lại rất to, có lẽ ngoài dự tính của con đại bàng. Khi nó bắt đầu bay vào bờ, bạn có thể thấy rõ sự căng thẳng trên vẻ mặt của nó. Nó biết sẽ không đủ sức để vừa bay vừa quắp con cá đó vào bờ, thế là nó quyết định thả con mồi xuống. Thế nhưng những móng vuốt của nó đã bám quá chặt vào con mồi nên giờ đây không thể thả ra. Nó vùn vẫy nhưng vô vọng. Con đại bàng từ từ chìm xuống nước và chết vì... không thể thoát khỏi con mồi của nó!

Nhiều lúc trong cuộc sống chúng ta cũng gặp phải những “miếng mồi” nguy hiểm như vậy. Chúng ta có cảm giác bất kỳ lúc nào mình đều có thể thả nó ra, nhưng chính lúc đó lại hiểu rằng giờ đây không phải là chúng ta chụp lấy nó mà chính nó đang chụp lấy mình. Hãy cảnh giác với những “miếng mồi nguy hiểm” đó. Nhiều người nghĩ rằng bất kỳ lúc nào mình thích, mình đều có thể bỏ. Thế nhưng hậu quả thường rất đáng tiếc. Họ đã bị chính những thứ đó bám chặt lấy và giết chết cuộc đời của họ.

NGỌN LỬA

Một cô bé mỗi ngày bất kể giờ giấc đều đến gõ cửa một cửa hàng tạp hóa để mua nhiều cây đèn cầy. Thời gian kéo dài một tháng rồi hai tháng cô bé vẫn mua đều đặn.

Thấy lạ, người bán hàng mới hỏi:

- Bé thích ánh sáng đèn cầy lắm phải không?

Cô bé nhẹ nhàng đáp:

- Cháu thích ánh sáng lung linh của nó vì nó có thể giúp mẹ cháu sống mãi với cháu.

Người bán hàng tỏ ra ngạc nhiên. Và cô bé giải thích:

- Mẹ cháu bị bệnh ung thư. Ba cháu bảo nếu cháu có thể làm cho ngọn đèn cầy không tắt thì mẹ sẽ mãi ở bên con.

Trong cuộc sống cũng vậy, chúng ta luôn phải biết hi vọng vào những điều tốt đẹp, cho dù đó là những hi vọng mong manh.

ĐỐI DIỆN

Đã bao giờ bạn đối diện với chính mình? Câu hỏi đó tôi đã đặt ra cho nhiều người từng gặp, nhưng họ thường chỉ khoát tay và nhìn tôi cứ như thể tôi không được tính tào cho lắm. Còn khi bạn bước vào những năm tháng đã qua nửa cuộc đời, bạn sẽ phải tự lặp lại những câu hỏi đó lần nữa. Khi bạn nhìn vào mặt mình, bạn sẽ thấy đằng sau đó là bao điều mất mát. Những mất mát dễ hiểu vì bạn phải chia sẻ chúng như một tài sản có được trong cuộc sống. Nhưng có những mất mát mà lẽ ra bạn không phải có, không phải chịu đựng, những mất mát lẽ ra bạn có thể chia sẻ với người thân, thì lại hiện diện thành một khuôn mặt khác đối kháng và đe dọa cuộc đời bạn. “Chúng ta chỉ có thể đối diện với những mất mát, những nỗi đau của riêng mình mà thôi” - một nhà hiền triết khôn ngoan đã khuyên như vậy. Nhưng đối mặt chính là một thử thách khó nhất, vì chúng ta thường xuyên trốn tránh mình, trốn tránh sự thật.

Không có gì tồn tại vĩnh viễn như ta mong đợi. Cả tình yêu nữa, cũng chỉ là chốc lát. Vậy tại sao ai cũng ôm khư khư những kỷ niệm của đời mình, trang trí lên đó vô vàn ảo tưởng, mà không nghĩ rằng sống là một cuộc hành trình về cái chết? Một vị sư già nói với tôi:

- Những gì ta tưởng là mất lại vẫn tiếp tục chuyển hoá, cả những người thân yêu nhất dù họ đã đi xa, thì một số gene của họ vẫn tiếp tục sống trong cơ thể con cái họ. Những nỗi đau chẳng mất đi, chúng còn ở lại trên da thịt con người. Chấp nhận như một quy luật tất yếu để không bị khủng hoảng hơn nữa là điều quan trọng nhất.

Thế đấy. Và tôi tự hỏi, khi đối mặt với chính mình, với những mất mát mà cuộc đời dồn đọng lại trong một con người, tôi có thể sửa lại tí chút nào số phận của mình không, để tránh những mất mát phi lý tự mình phải gánh chịu.

TÔI SẼ LUÔN YÊU BẠN

Trong bài toán tình yêu! Một cộng với một là tất cả! Và hai trừ một thì không còn gì cả!
* Trong cuộc, lỗi lầm là chuyện bình thường! Nhưng yêu không bao giờ là lỗi lầm!

* Cách nhanh nhất để nhận được tình yêu là cho đi! Cách nhanh nhất để đánh mất tình yêu là cố níu giữ thật chặt!

* Ta luôn tin rằng tình yêu đầu đời của ta là tình yêu cuối cùng và tình yêu cuối cùng của ta là tình yêu đầu tiên!

* Con người phải học yêu và phải trải qua đoạn đường đầy đau khổ để đạt được nó... và cuộc hành trình luôn luôn hướng về linh hồn người khác!

* Tình yêu là vị thần trẻ con. Hễ khi đã yêu thì dù là bậc thánh cũng biến thành một đứa trẻ con không hơn không kém!

* Quyền thống trị của tình yêu giống như quyền của vua, không chấp nhận chia sẻ!

* Nước cao bao nhiêu cũng chẳng dập tắt nổi tình yêu, sông dù đầy đến đâu cũng chẳng ngập tràn nổi!

* Hãy tin ở tình yêu, dù nó mang đến sự thống khổ. Chớ khép kín con tim mình.

* Trên thế gian chẳng có vị thần nào đẹp hơn mặt trời, chẳng có ngọn lửa nào kỳ diệu hơn là ngọn lửa tình yêu!

* Tình yêu đến đột ngột là tình yêu lâu nguôi ngoai nhất!

* Yêu là tìm chính hạnh phúc của mình trong hạnh phúc của người khác.

CÁI TÁT

Một lần tôi nhận được một mảnh giấy. Nhìn nét chữ tôi biết đó là của một nữ sinh. Cách viết của một người bướng bỉnh đầy cá tính. Lối hành văn thì sắc sảo và có phần hơi hỗn: *“Thầy có nghĩ rằng có những lúc chúng em nghe mà không hiểu thầy đang nói gì cả? Đôi khi em cho rằng thầy đang nói với chính mình chứ không phải là đang giảng bài. Một bài giảng sẽ trở nên ít ý nghĩa biết bao nếu như nó không có sự đồng cảm giữa thầy và trò”*. Đọc mảnh giấy tôi bị sốc thật sự. Gần như là cảm giác bị ai đó tát vào mặt.

Đêm đó tôi trằn trọc không ngủ nổi. Đầu tiên là cảm giác bị xúc phạm bởi một kẻ hỗn xược không biết điều. Sau đó là ý định thôi thúc phải tìm cho được “cô ả” lếu láo đó rồi cho cô ta một bài học. Hôm sau lên lớp, tôi “đọc lệnh” cho cả lớp làm bài kiểm tra 15 phút. Cả lớp ngơ ngác nhưng phải chấp hành. Tôi ra một đề thi thật dễ trong môn lịch sử Trung Quốc. Tôi tin bằng cách đó người viết sẽ viết nhanh và quả quyết. Vì thế tôi sẽ dễ dàng tìm ra tác giả của mảnh giấy “bố lão” kia.

Sau buổi học, tôi đem bày cả 60 bài kiểm tra lên bàn để chuẩn bị đảm trách vai trò của một cảnh sát hình sự. Đúng vào lúc ấy, hình như từ tiềm thức của một con người đã mách bảo rằng tôi đang phạm phải một sai lầm khó có thể chấp nhận. Tôi đang hành động như một kẻ tiểu nhân chứ không phải là hợp lẽ cao thượng cần có của một người thầy.

Tại sao tôi không nghĩ là cô nữ sinh ấy đúng, còn tôi thì đã sai? Nhất định có không ít bài giảng mà tôi đã không làm chủ giáo án. Cái quan trọng nhất là với một nhân cách như cô gái ấy, tôi không hề bộc lộ một chút trằn trọc mà chỉ nghĩ đến cách “trị” - một kiểu nói thật là hay ho của sự trả thù.

Những trăn trở đã buộc tôi phải dừng lại. Mấy ngày sau đó là những ngày mà tôi thật sự cảm thấy khó sống nhất trong cuộc đời dạy học. Cuộc đấu tranh giữa điều muốn biết và lẽ không cần biết; giữa bản năng và lương tâm đã làm tôi nhiều lúc thấy khó thở. Thế rồi tôi đã chọn cách có lẽ là tốt nhất: tôi đốt cả tập bài kiểm tra, cả mảnh giấy. Hôm sau trở lại lớp tôi thản nhiên thông báo rằng vì bài làm quá kém nên tôi không chấm nữa.

Nhiều năm sau, vào ngày 20-11, tôi nhận được một tấm thiệp chúc mừng và một bức thư ngắn với nét chữ rất quen:

“Có lẽ cho đến tận lúc này thầy vẫn chưa biết em là ai. Em tin chắc vào điều em nghĩ vì hồi đó khi thi vấn đáp thầy đã không đọc bất kỳ phần chuẩn bị nào của sinh viên nữ. Em hiểu thầy không muốn biết ai là kẻ đã hỗn xược dám viết những dòng chữ ấy. Thầy ơi, lần đó em “vượt” qua môn học của thầy với điểm 9. Nhưng đó vẫn chưa phải là điều quan trọng nhất.

Từ sau khi em viết để bày tỏ ý kiến của mình, những bài giảng của thầy đã hay và dễ hiểu hơn rất nhiều. Vẫn chưa hết thầy ạ: thầy đã dạy cho em một bài học về sự cần thiết của cái đúng mức, về giá trị của lẽ phải, về lương tâm trong sáng của con người...”

NGƯỜI THẮNG VÀ KẺ THUA

Người thắng luôn có cách giải quyết vấn đề, kẻ thua luôn gặp rắc rối khi giải quyết. Người thắng cuộc luôn có sẵn chương trình. Người bị thua luôn có sẵn lời bào chữa. Người thắng nói: “Để tôi thực hiện việc đó cho bạn”, kẻ thua bảo: “Đó không phải là công việc của tôi”. Người thắng nhìn thấy cách giải quyết cho mỗi trở ngại, kẻ thua nhìn thấy trở ngại trong mỗi lời giải.

Người thắng cuộc nói: “Có lẽ khó nhưng tôi có thể làm được”, kẻ bị thua bảo: “Tôi làm được nhưng nó khó quá”. Khi người thắng phạm sai lầm, anh ta nhận: “Tôi đã sai”, còn khi kẻ thua phạm sai lầm, anh ta phân bua: “Đó không phải lỗi của tôi”.

Người thắng thực hiện những lời cam kết, kẻ thua thực hiện những lời hứa hẹn. Người thắng có những ước mơ, kẻ thua có một âm mưu. Người thắng nói: “Tôi phải làm điều gì đó”, kẻ thua nói: “Điều đó phải được làm”.

Người thắng là một bộ phận của tập thể, kẻ thua nằm bên ngoài tập thể. Người thắng nhìn thấy lợi ích, kẻ thua nhìn thấy đau khổ. Người thắng nhìn thấy những khả năng, kẻ thua nhìn thấy trở ngại. Người thắng tin rằng tất cả mọi người sẽ chiến thắng, kẻ thua tin rằng họ chiến thắng những người thua cuộc.

Người thắng như là một máy điều nhiệt, kẻ thua như là cái nhiệt kế. Người thắng thích những điều mình nói, kẻ thua nói những điều họ thích. Người thắng sử dụng những lý lẽ cứng rắn bằng ngôn từ mềm mại. Kẻ thua sử dụng những lý lẽ mềm mại bằng ngôn từ cứng rắn.

Người thắng kiên định với những giá trị cao đẹp nhưng bỏ qua những điều nhỏ nhất, kẻ thua cứng rắn với những điều nhỏ nhất nhưng bỏ qua những giá trị cao đẹp. Người thắng sống theo triết lý của sự cảm thông: “Đừng làm những điều mà bạn không muốn người khác làm cho mình”, kẻ thua sống bằng lý lẽ: “Hãy làm điều đó trước khi nó làm cho mình”.

HỌC CÁCH THA THỨ

Biết tha thứ cho những người làm ta đau đớn sẽ mang lại một cảm giác yên bình mà ta không thể có được khi ôm riết lấy mối hận thù. Ngoài ra, tha thứ còn làm ta khỏe mạnh hơn cả về thể chất lẫn tinh thần.

Một nghiên cứu tại đại học Hope ở Michigan, Mỹ, đã cho thấy con người bị căng thẳng về tim mạch đáng kể khi họ hình dung kế hoạch trả thù những người làm đau mình. Nhưng sức ép sẽ giảm đi rất nhiều khi họ mừng rỡ đến cảnh tha thứ cho những người phạm lỗi.

Các nhà khoa học tại đại học Stanford cũng tìm thấy những ai biết thứ tha có các cơn giận dữ và triệu chứng stress ít hơn rất nhiều so với những người giữ mãi mối hận. Để vết thương mau lành, hãy làm theo những lời khuyên sau.

Đừng chờ đợi câu xin lỗi.

Chúng ta thường câu nệ rằng: “Tôi sẽ không tha thứ chừng nào hắn chưa nói lời xin lỗi”. Nhưng làm như vậy chỉ khiến chúng ta phải ôm nỗi hận trong nhiều năm mà rốt cục chỉ mình mình khổ. Như thế cũng tức là chúng ta để cho sự bình yên của mình nằm trong tay kẻ khác. Vì vậy, hãy giải quyết cơn giận và nỗi đau của mình ngay từ bây giờ.

THÔNG CẢM VỚI NGƯỜI PHẠM LỖI

Người ta có thể đã hành động vì sự vô tâm, nỗi lo sợ hoặc niềm đau của chính họ. Có một câu nói rằng: Đằng sau mỗi anh chàng đều có một câu chuyện buồn. Hãy tự đặt mình vào vị trí của người lầm lỗi, hoặc viết một bức thư cho chính mình dưới quan điểm của người ta.

Nhà tâm lý Robert Karen phát biểu: “Chúng ta thường quên rằng kể cả người yêu chúng ta nhất cũng có thể làm ta tổn thương và đôi khi phản bội ta. Nó không phải lúc nào cũng là dấu hiệu kết thúc mối quan hệ”.

Nghĩ về sự nhẹ nhõm khi mình được người thân yêu tha thứ

Thường sẽ đau đớn hơn rất nhiều khi chính mình phải suy ngẫm về tội lỗi của mình. Nhưng cần phải làm thế để tìm lại sự cân bằng.

Thực hiện một hành vi tượng trưng

Nếu bạn không thể hiện sự tha thứ một cách công khai thì bạn sẽ chưa tin rằng mình đã hoàn toàn tha thứ. Chẳng hạn, gĩa một cục gạch và thả xuống khi bạn sẵn sàng tha thứ. Hoặc thắp một ngọn nến và hình dung nỗi giận cũng tan theo dòng sáp.

Nhớ rằng tha thứ chưa phải là lãng quên

Những cảm giác đau đớn sẽ vẫn tồn tại cho dù bạn đã bỏ qua chuyện cũ. Có những lúc bạn sẽ cần phải làm mới lại sự tha thứ của mình. Nhưng vượt qua sự hận thù sẽ làm bạn thành thạo bước tiếp. Nghiên cứu cũng cho thấy những ai tha thứ sẽ cảm thấy nỗi đau không còn nặng nề như trước.

Cuối cùng, đưa bản thân vào danh sách tha thứ

Tha thứ cho người khác cũng chính là tha thứ cho chính mình.

ANH TIN EM

(Đây là những lời nhắn nhủ đầy yêu thương được một người anh trai gửi tới em của mình)

Khi thế giới quanh em sụp đổ, khi em cảm thấy thất bại ê chề, khi mọi thứ diễn ra không như em mong đợi... Anh muốn em biết rằng....

Anh vẫn tin ở em... Anh tin em có khả năng xoay chuyển mọi thứ, kể cả những tình huống bất lợi nhất. Anh tin em vẫn luôn là chính mình, dẫu cho em có rơi xuống tận cùng của sự thất bại...

Anh luôn tin khả năng chịu đựng khó khăn của em. Để rồi sau tất cả, em vẫn biết sẻ chia và cảm thông; vẫn luôn tốt bụng và đáng yêu; luôn biết yêu thương và quan tâm đến người khác... Anh tin ở sự hiểu biết sâu rộng của em, rằng em vẫn nhận ra được những sắc màu của cuộc sống...

Dù trong bất cứ hoàn cảnh nào, với tất cả tấm lòng của mình, anh luôn tin em.

THÔNG DIỆP

T rên đường đến phòng làm việc của sếp, trong tay là lá đơn xin thôi việc mà tôi vừa đánh xong tối hôm trước, tôi tự hỏi bản thân: “Mình đã hoàn toàn mất trí rồi sao?”.

Không, hoàn toàn không? Một phần con người trong tôi lên tiếng. Hãy nhớ lại xem điều gì đã xảy ra cách đây vài tháng.

Đúng vậy, tôi vẫn còn nhớ như in tất cả mọi chuyện.

Tôi đã làm việc cho công ty hơn mười năm, sự cống hiến và khoảng thời gian dài làm việc của tôi cuối cùng rồi cũng mang đến cho bản thân tôi một thành quả xứng đáng khi được thăng chức lên làm quản lý cấp cao trong khi tuổi đời còn rất trẻ. Tôi có hàng tá trách nhiệm, những thời hạn phải hoàn thành xong công việc và cả những khủng hoảng ngày nào cũng có. Cứ mỗi tuần trôi qua, những chồng giấy tờ trên bàn làm việc của tôi ngày càng cao thêm, rồi những cuộc điện thoại, fax và thư điện tử đã chiếm trọn cuộc sống của tôi. Tôi rất tự hào về công việc của mình, thậm chí còn gửi cả danh thiếp về nhà để bố mẹ có thể thấy chức vụ mà tôi đang đảm trách được in ngay bên dưới tên của tôi.

Suốt ngày tôi chỉ biết vùi đầu vào công việc nên dần dần các mối quan hệ bạn bè cũng ngày càng đi vào quên lãng. Với tôi, công việc là cuộc sống và tôi cống hiến hết thời gian và sức lực của mình để làm việc. Tôi uống cà phê suốt ngày, để rồi khi đêm đến phải nhờ đến những viên thuốc an thần giúp mình chợp mắt. Trong ví tôi lúc nào cũng có năm loại thuốc trị nhức đầu và hàng chục loại thuốc chống đau dạ dày để sử dụng mỗi khi làm việc quá sức mình. Tôi còn để một tập giấy và một cây bút ngay cạnh giường ngủ để có thể ghi chép những lúc quá lo nghĩ đến công việc khiến tôi không ngủ được, cũng chính vì thế mà tôi đã lâm bệnh nặng.

Cuối cùng, cơ thể tôi cũng phải lên tiếng: “Không làm việc gì nữa hết!”. Tôi đã xin nghỉ phép ba ngày và dự định đến Florida để tận hưởng cảm giác yên bình của ánh mặt trời, của đại dương và bãi biển. Thế nhưng, vào buổi sáng ngày tôi chuẩn bị lên đường, tôi không thể nào nhấc mình ra khỏi giường được nữa. Toàn thân tôi hầu như tê cứng. Tôi không còn một chút sức lực nào. Tôi ngủ suốt cả ngày hôm đó, thức dậy chỉ để ăn, rồi lại nằm liệt trên giường. Ngày kế tiếp, mọi việc cũng diễn ra tương tự, tôi cố khích lệ cơ thể mình bằng cách tưởng tượng trong đầu những hình ảnh sống động tuyệt vời trong kỳ nghỉ của mình, thế nhưng cơ thể tôi vẫn bảo rằng: “Cảm ơn nhưng không cần đâu, tôi muốn được ở đây - chỗ mà tôi nên ở”.

Đến ngày thứ ba, tôi thực sự sợ hãi. Sau bốn mươi tám tiếng ngủ triền miên, tôi vẫn kiệt sức và không muốn cử động, vì thế tôi đã gọi bác sĩ và xin được một cuộc hẹn khám bệnh.

Tôi nằm trên bàn khám bệnh trong lúc chờ kết quả xét nghiệm máu. Tôi thoáng thấy mình trong một tấm gương và thật sự bị sốc - một phụ nữ già nua đang chăm chăm nhìn tôi. Tôi tự hỏi: “Bà là ai?”, mà không nhận được câu trả lời nào. Rồi bác sĩ quay trở lại, cho biết tôi là một bệnh nhân khỏe nhất mà ông từng gặp từ trước tới giờ, ông nói: “Cô chỉ bị chứng căng thẳng thái quá” và đã kê cho tôi một toa thuốc.

Tôi hỏi: “Tôi phải uống thuốc gì, thưa bác sĩ?”, rồi đọc dòng chữ viết nghệch ngoạc trên toa thuốc: “Hãy tìm một công việc khác”.

Kể từ hôm đó, tôi tự hứa với chính bản thân mình: “Tôi sẽ vạch ra thời gian làm việc cụ thể mỗi ngày, khi đồng hồ điểm 5 giờ chiều, tôi sẽ ra về, cho dù có bất cứ việc gì đi nữa”.

Ngày đầu tiên trở lại với công việc, tôi buộc bản thân mình phải tuân theo lịch làm việc mới và thật sự rất bất ngờ khi thấy mọi việc đều tiến triển tốt đẹp. Quả là một điều ngạc nhiên thú vị!

Tôi bắt đầu đi dạo với mấy con chó cưng của tôi như lúc trước, cố bù đắp lại khoảng thời gian tôi không ngó ngàng gì đến chúng. Lôi quyển nhật ký của mình ra, phủi sạch từng lớp bụi bám bên ngoài, tôi bắt đầu viết. Thoạt đầu, tôi vẫn chưa nghĩ được sẽ viết gì, nhưng rồi sau đó, những câu chữ cứ tuôn ra ào ạt khi nội tâm tôi được phép lên tiếng. Suốt ba tháng liền, giọng nói ấy cứ lặp đi lặp lại mỗi một câu: “Hãy nghỉ việc đi!”.

Tôi bắt đầu đi làm từ khi tôi mới mười bảy tuổi, lúc đầu chỉ là công việc bán thời gian để kiếm thêm thu nhập trang trải cho việc học ở trường, rồi sau khi tốt nghiệp đại học, tôi đã có ngay một công việc chính thức. Tôi luôn cảm thấy như có một con người khác đằng sau tất cả những bằng cấp và địa vị của tôi luôn khao khát được giải thoát. Vì thế mà, dù chẳng có một kế hoạch nào cho tương lai, tôi vẫn nộp đơn xin nghỉ việc theo đúng thủ tục là báo trước ba mươi ngày, để rồi suốt một tháng sau đó tôi đã trải qua những ngày dằn vặt, hối tiếc, tâm trạng rối bời. Điều khiến tôi bị sốc thật sự đó chính là mình là người dễ dàng bị thay thế. Chỉ sau hai tuần thông báo nghỉ việc, công ty đã tìm được người lấp vào vị trí của tôi. Ngày cuối cùng làm việc, tôi nhìn mình trong chiếc gương trong nhà vệ sinh và tự hỏi: “Mình là ai?”.

Sự im lặng thật là đáng sợ. Bỗng chốc, tôi trở thành một kẻ không việc làm, tôi hoàn toàn không biết mình nên đặt niềm tin vào đâu và tôi thật sự hoảng sợ. Nhưng cũng có một điều rất lạ, trong tôi như thể còn có một niềm tin tưởng nào đó khiến tôi phần chần hấn lên, nó như mách bảo tôi rằng: “Đừng sợ hãi, rồi mọi việc đâu sẽ vào đó cả thôi, điều quan trọng là hãy tin ở chính bản thân mình”. Tôi ôm ấp niềm tin đó như đứa trẻ thơ bầu vú vào bàn tay của mẹ.

Cuối cùng, tôi cũng cảm thấy thoải mái để bắt tay vào cuộc hành trình tìm kiếm cái tôi của mình. Ít lâu sau, tôi chợt nhận ra rằng tôi thực sự chưa bao giờ quên mình là ai, chỉ là cố trốn tránh bản thân mình bằng cách vùi đầu vào công việc, chỉ có công việc và công việc mà thôi. Khi đi dạo thật lâu trong rừng, tôi đã tìm lại được con người thật của mình. Tôi lắng nghe tiếng nói trong lòng mình, tôi ngủ khi nào cảm thấy mệt và ăn khi nào cảm thấy đói. Tôi tìm cách liên lạc lại với tất cả bạn bè, đọc thật nhiều sách và ghi lại tất cả những gì đã xảy ra vào quyển nhật ký của mình.

Và lòng tin không khiến tôi phải thất vọng. Hai tháng sau, một người bạn giới thiệu cho tôi một công việc ít áp lực hơn và hẹn giúp tôi một cuộc phỏng vấn. Tôi có được một công việc mới, dù tiền lương chẳng nhiều nhận gì, nhưng tôi không hề mấy may hối tiếc.

Tám tuần nghỉ ngơi đó đã làm thay đổi hẳn cuộc sống của tôi và dạy cho tôi biết rằng, cuộc sống mà mất đi sự cân bằng thì không đáng để sống - thậm chí là không thể sống được. Tôi cảm thấy biết ơn chính cơ thể mình vì nó đã gởi cho tôi một thông điệp rõ ràng đến vậy.

Tôi đã hoàn toàn bình phục trở lại và sẽ chẳng bao giờ quên được những gì đã xảy ra cho mình. Cuối cùng rồi tôi cũng học được cách định rõ bản thân mình từ trong ra ngoài, hơn là từ ngoài vào trong.

TẤM BÙA MAY MẮN

- Ngày, cô nàng tóc đỏ, cô thiếu tôi 5 xu đó nha!
Susan vô ý va phải Frank trong lúc anh đang chơi Pinball trong quán bar nơi cô đang làm việc. Ánh đèn đỏ chiếu sáng TILT báo hiệu trò chơi đã kết thúc. Thế là, Susan phải lấy từ trong túi áo của mình một đồng 5 xu, thả cho Frank, rồi quay trở về công việc của mình.

Frank tự tin nói với người phục vụ ở quầy rượu:

- Một ngày nào đó tôi sẽ lấy cô ấy.

- Anh có chắc không đó. - Người phục vụ cười lớn - Cô ấy làm việc ở đây lâu rồi, thế nhưng theo tôi được biết thì cô ấy chưa bao giờ hẹn hò với ai cả. Chúc anh may mắn nha!

Frank xoay đồng xu giữa hai ngón tay, biết rằng nó chính là tấm bùa may mắn của mình.

Từ lâu, Susan đã sống cuộc đời của một quả phụ trẻ và của một người mẹ độc thân. Có nhiều chuyện để cô ấy bận tâm hơn là làm phức tạp thêm cuộc sống của mình bằng cách hẹn hò với một gã đàn ông khác.

Cuối cùng, thần may mắn cũng mỉm cười với Frank khi anh có được một cuộc hẹn hò với Susan. Sau cuộc hẹn đó, Frank đã hoàn toàn gục ngã trước Susan và cô đã chiếm trọn trái tim anh. Ít lâu sau, không những Frank có được tình yêu của Susan mà còn giành được cảm tình của cô con gái nhỏ của cô.

Họ đã trải qua những tháng ngày khó khăn, vất vả sau ngày cưới. Frank gia nhập hải quân và thực thi nhiệm vụ ở nước ngoài, Susan một lần nữa trở thành một người mẹ độc thân. Một bé gái nữa chào đời, khiến cô ngày càng trở nên vất vả hơn, cả hai đứa con gái đều rất yêu thương cha chúng. Rồi thời gian cũng nhanh chóng trôi qua.

Frank rất thích kể câu chuyện đồng năm xu may mắn cho bất kỳ ai muốn nghe. Đôi mắt anh rạng ngời khi nói về tình yêu sâu sắc mà anh đã dành cho Susan.

Vậy là họ đã cưới nhau được 50 năm. Đó thực sự là một ngày thật đặc biệt. Lễ kỷ niệm ngày cưới thật tuyệt vời làm sao! Chúng tôi thật vinh dự khi được làm khách mời của họ.

Không lâu sau đó, Frank lâm bệnh. Nhưng, anh luôn giữ nét mặt tươi cười với tất cả mọi người và vẫn dành cho Susan một tình yêu sâu sắc. Frank chưa bao giờ than phiền điều gì với bất kỳ ai. Anh có một niềm tin mãnh liệt và biết mình sớm muộn gì cũng sẽ về với Chúa. Sau vài tháng đấu tranh gian khổ với bệnh tật, Frank đã qua đời.

Tất cả chỗ ngồi tại nhà tang lễ đều chật ních người vì ai cũng muốn đến để tưởng niệm người bạn thân thương này. Mỗi người trong chúng tôi đều tưởng nhớ đến anh theo cách riêng của mình. Những lời nói mà vị mục sư đã dành tặng Frank tất cả đều tràn đầy tình yêu thương và sự trân trọng. Chúng tôi đã cười, trái tim như được sưởi ấm trở lại khi vị mục sư đã chia sẻ những kỷ niệm về người đàn ông đặc biệt này. Và rồi vị mục sư kể câu chuyện đồng xu. Ông nói rằng Frank đã gọi điện và xin được gặp ông khoảng một tuần trước khi anh qua đời. Trong chuyến thăm đó, Frank đã đưa cho ông tấm bùa may mắn mà anh đã cất giữ nó trong suốt nhiều năm qua.

Ông lấy đồng xu từ trong túi mình ra, đến bên cạnh Susan, và nói.

- Frank nhờ tôi giữ hộ anh ấy đồng năm xu này và đưa nó lại cho cô trong ngày tang lễ của anh ấy. Anh ấy muốn cô tiếp tục cất giữ nó và sẽ chờ cô ở bàn chơi Pinball.

TRÊN ĐƯỜNG ĐI

Đó là một buổi sáng thứ bảy ảm áp tại thành phố Montpelier tiểu bang Idaho. Tôi đã làm việc suốt tuần và chỉ nghĩ đến việc hoàn tất công việc ở xưởng càng sớm càng tốt để chuẩn bị cho chuyến đi câu sắp tới. Trước giờ, tôi chưa từng đặt chân đến cái hồ chứa nước nhân tạo này, nhưng tôi luôn mơ ước một ngày nào đó mình sẽ đến nơi đó. Một số người khách ở cửa tiệm của tôi đã hướng dẫn cho tôi đường đi đến đó, thế nhưng chuyến đi này không đơn giản như mọi người vẫn nghĩ.

Sáng hôm đó, tôi làm việc trong xưởng mãi cho đến 2 giờ chiều, cuối cùng thì tôi cũng thuyết phục được bản thân mình tạm ngưng mọi việc để đi đến hồ câu cá. Tôi gọi điện cho anh rể, anh Ron, và rủ anh ấy đi cùng. Tôi cũng không thêm nói trước với anh ấy về nơi mà chúng tôi sẽ đến cho đến khi tôi đến đón anh ấy. Anh ấy đã nhận lời mời đột xuất của tôi, thế là, tôi đã bỏ tất cả dụng cụ cần thiết của tôi vào trong chiếc xe Jeep cũ màu xanh và lên đường đến chỗ anh Ron.

Khi tôi cho anh ấy biết nơi mà chúng tôi sẽ đến thì anh ấy bảo:

- Giờ này nếu đến nơi thì cũng quá trễ rồi.

Nhưng dù sao thì anh ấy cũng vẫn chịu đi cùng tôi đến đó.

Chúng tôi lái xe lên đường mà không cần đến bản đồ hay bất kỳ một sự chỉ dẫn chính xác nào cả. Chạy mãi dọc theo con đường cao tốc cho đến khi tới một con đường đất thì tôi rẽ, sau khi đi thêm được khoảng mười dặm nữa chúng tôi gặp một ngã ba, tôi quẹo qua một trong hai con đường mà không chút do dự.

Anh Ron hỏi:

- Làm sao mà cậu biết được chúng ta phải rẽ sang hướng này?

Tôi đáp:

- Em cũng không chắc nữa.

Điều đó càng khiến anh Ron thêm tin rằng chúng tôi sẽ không còn thời gian để câu được bất kỳ con cá nào. Đi thêm năm dặm nữa, lại đến một ngã ba khác và đến lúc này, việc tôi lại tiếp tục rẽ sang hướng khác nữa vẫn không giúp tôi lấy được lòng tin của anh Ron. Anh ấy vẫn tin rằng nếu chúng tôi tiếp tục đi thì chúng tôi sẽ bị lạc đường.

Cuối cùng, vào lúc mặt trời lặn, chúng tôi đã lên đến đỉnh đồi nhỏ, khung cảnh bờ hồ tuyệt đẹp xuất hiện trước mắt chúng tôi. Ngoài trừ một chiếc xe Jeep nhỏ, mui trần đậu ở gần chỗ mép nước, thì xung quanh đến vài dặm cũng không hề có một bóng người. Toàn bộ quang cảnh xung quanh bờ hồ này là thuộc về chúng tôi.

Khi chúng tôi đến gần chiếc xe Jeep nọ, một chàng thanh niên vui vẻ chào chúng tôi. Anh ta ở đó với vợ và đứa con mới sinh, bình acquy trong xe của họ đã hỏng. Họ không có diêm để nhóm lửa, không có lấy một chiếc áo khoác, chỉ có duy nhất một chiếc chăn mỏng để dành cho em bé. Anh ta đang rất lo lắng, biết rằng vợ con mình không thể nào ở đây qua đêm trong lúc chờ anh ta đi tìm một ai đó nhờ giúp đỡ. Còn một lý do nữa là khi trời bắt đầu tối, chắc chắn anh ta sẽ bị lạc đường.

Chàng thanh niên nói với chúng tôi rằng anh ta đã cho kiểm tra toàn bộ chiếc xe Jeep của mình trước khi đưa cả nhà đi chơi. Sau khi bình ắc quy bị hỏng, anh đã quyết định ở lại với vợ con mình với một hy vọng mong manh là sẽ có ai đó đi ngang qua đây.

Tôi và anh Ron lấy cáp bình ắc quy của chúng tôi ra và giúp anh ta khởi động chiếc xe. Xe nổ máy, anh ấy cảm ơn chúng tôi hết lời, và rồi họ rời khỏi.

Đứng nhìn vợ chồng họ lái xe đi khỏi, anh Ron quay sang hỏi tôi:

- Cậu có còn muốn tiếp tục bắt cá nữa không?
- Không. - Tôi nói một tiếng cụt ngủn.

Chúng tôi quay trở lại xe của mình rồi nhanh chóng theo sau họ để đảm bảo họ không gặp thêm rắc rối nào trên đường về nhà.

Chuyện đó đã xảy ra cách đây hơn ba mươi năm. Cho đến tận bây giờ tôi vẫn chưa từng quay trở lại cái hồ đó. Và thậm chí tôi cũng không dám chắc rằng cái hồ có còn tồn tại ở đó hay không. Nhưng có một điều mà tôi chắc chắn là: qua niềm đam mê câu cá của tôi, Chúa đã đáp lại lời cầu xin của một người cha.

LỜI THỀ

Mặc nguyên bộ quần áo đi lễ nhà thờ, mang đôi giày cao gót, tôi đi thẳng vào nhà bếp để chuẩn bị bữa ăn trưa. Khi đến gần tủ bát đĩa, tôi lảo đảo mất thăng bằng vì thằng Rusty bất ngờ từ đằng sau chạy tới. Tôi ngã cùng với toàn bộ tủ bát đĩa.

Trong lúc cả gia đình tôi ngồi xung quanh bàn dùng bữa trưa, Rusty đột nhiên trở nên kích động và bắt đầu đẩy cái bàn sang phía bên kia của căn phòng. Thời gian gần đây, những chuyện như thế này xảy ra ngày càng nhiều. Đứa con trai đáng thương của chúng tôi bị bệnh tràn dịch não, thằng bé mắc chứng tự kỷ. Giờ đây, khi thằng bé bắt đầu bước sang tuổi thiếu niên cũng là lúc tôi không thể quản thúc nó được nữa. Thêm vào đó, tính tình của nó ngày càng hung dữ khiến cho đứa em trai của nó - Stephen - cũng cảm thấy phần uất bực bội mặc dù đã rất thông cảm.

Trái tim người mẹ muốn tôi phớt lờ đi chuyện đó nhưng lý trí lại mách bảo với tôi rằng chúng tôi cần phải thay đổi cuộc sống của mình và của cả Rusty nữa. Tôi đã thề là sẽ chăm sóc con suốt đời... để mang đến cho nó những gì tốt nhất. Nhưng giờ đây, dù rất đau lòng tôi cũng phải nghĩ đến chuyện tìm một chỗ cho Rusty. Vì vậy, chúng tôi bắt đầu công cuộc tìm kiếm suốt hai năm trời để tìm cho thằng bé một nơi ở hoàn hảo. Một số nơi thì quá đắt đỏ, nơi khác thì lại quá yên tĩnh và nghiêm khắc. Chúng tôi biết Rusty sẽ không thể nào cảm thấy thoải mái khi sống ở đó. Có một vài nơi thì dành cho những đứa trẻ tật nguyền, không thể đi lại được và ở đó cũng không thích hợp với Rusty nhà chúng tôi. Có vẻ như con trai tôi chưa đủ tật nguyền hoặc là do nó quá hiếu động.

Vào một ngày cuối tuần của lễ Giáng sinh, chúng tôi đến thăm mẹ chồng và được bà cho biết có một ngôi nhà giành cho trẻ khuyết tật cách thị trấn không xa. Khi tôi gọi điện đến, bà giám đốc Shrewbury vui vẻ mời chúng tôi đến thăm và cũng cho biết luôn là ở đó đang rất bề bộn sau những tiệc tùng Giáng sinh.

Khi bước vào nhà, chúng tôi nghe thấy những tiếng cười đùa của bọn trẻ. Đồ chơi thì bừa bãi khắp phòng khách. Một cây thông Nô-en được trang trí xung quanh bằng một số vật liệu tự làm, một số khác trông không ra hình thù cái gì nhưng lại rất đáng quý vì tất cả đều là do bọn trẻ tự tay làm lấy.

Trong lúc dẫn chúng tôi đi một vòng chung quanh, giám đốc Shrewbury không ngừng gọi bọn trẻ như gọi chính những đứa con của mình. Bà ấy đến gần và vuốt ve đứa trẻ đang nằm trên giường, thật đáng thương khi nó không thể nhìn thấy gì và cũng không thể nói được bởi vì bị tổn thương ở não. Thằng bé đáp lại bà ấy bằng một nụ cười rạng rỡ. Bà Shrewbury cho biết mình đã nhận hai đứa trẻ bị giống như vậy làm con nuôi vì không muốn nhìn thấy chúng sống ở nhà từ thiện.

Rồi bà Shrewbury kéo Rusty vào lòng mình trong lúc trao đổi thêm với chúng tôi về chỗ ở. Thằng bé thường không cảm thấy thoải mái khi tiếp xúc với những người lạ, nên việc nó chịu ngồi yên và ngắm nghía đôi giày thể thao của mình làm vợ chồng tôi khá bất ngờ. Chúng tôi nhận ra ở người phụ nữ này có một điều gì đó rất đặc biệt. Bà giải thích rằng ở đó tạm thời không còn chỗ trống để nhận thêm bất kỳ một đứa trẻ nào nữa nhưng bà ấy sẽ ghi tên chúng tôi vào trong danh sách chờ đợi của mình nếu chúng tôi có nhu cầu. Đây có lẽ là cái danh sách thứ ba mà chúng tôi đã đăng ký tên Rusty vào đó. Nhưng, chính sự giản dị và tình yêu thương ở đây đã chứng tỏ chúng tôi đã tìm đến đúng nơi cần tìm.

Chúng tôi lái xe 200 dặm trở về nhà, cầu nguyện cho Rusty sẽ có một chỗ ở đó.

Một tuần sau, chúng tôi nhận được một cuộc điện thoại. Bà Shrewbury thông báo rằng đã có chỗ trống và yêu cầu chúng tôi dẫn Rusty đến vào tuần sau. Tôi khẩn cầu:

- Như vậy thì gấp quá. Tôi cần thêm một ít thời gian nữa.

- Thừa bà Houseman, tôi nghĩ sẽ không có gì là khó khăn cả vì từ bây giờ bà vẫn còn thời gian hai tuần mà, hãy cố gắng thu xếp mọi thứ nhé.

Tôi đưa Russ đi khám sức khỏe và bắt nó chích ngừa, và thế là tôi chẳng còn lý do gì để lo lắng cho Rusty nữa. Chỉ còn một công việc cuối cùng mà tôi phải làm là thu xếp quần áo cho nó.

Thu xếp được một lúc, tôi ngồi thừ ra và khóc. Tôi chắc là Rusty cũng bối rối khi tôi ôm chặt lấy vai áo nó, khóc nức nở rồi lại quay trở lại thu xếp quần áo. Tình trạng đó đã diễn ra liên tục trong nhiều ngày. Tôi cảm thấy mình thất bại trong vai trò của một người mẹ. Tôi lỗi đang đè nặng lên vai tôi. Con thề sẽ mãi mãi chăm sóc cho đứa con trai đáng thương của mình... để mang đến cho nó những gì tốt đẹp nhất. Nó là con của con, vậy mà con lại nhẫn tâm muốn ruồng bỏ nó, con đã vi phạm lời thề của mình rồi phải không? Nhưng làm sao mà con có thể chăm sóc nó vẹn toàn được, Chúa ơi?

Không ai có thể trả lời cho tôi những câu hỏi đó. Và rồi cái ngày đó đã đến, khi chúng tôi đưa xe vào bãi đậu xe tại căn nhà mới của Rusty.

Tôi muốn đỡ hành lý cho thằng bé và giúp nó làm quen với nơi ở mới. Thế nhưng, bà Shrewbury nói việc này để bà ấy làm vì đó là cách để bà ấy làm quen với Rusty.

Tôi chắc rằng Rusty sẽ rất buồn khi chúng tôi sắp sửa rời xa nó. Chúng tôi biết mỗi khi nghe thấy những từ như “tạm biệt” hoặc “xe hơi” là Rusty lập tức chạy ù ra phía cửa ra vào. Nhưng giờ thì không hề có chuyện gì xảy ra. Thay vào đó, khi chúng tôi vẫy tay chào tạm biệt thằng bé, thì nó lại nắm tay bà Shrewbury đi xuống hành lang điệu bộ khoái chí, miệng cười khúc khích và nói: “Hẹn gặp lại mẹ, con về đến nhà rồi”.

Trái tim tôi như tan nát. Chồng tôi và con trai Stephen có vẻ như không bận tâm mấy đến sự thật là Rusty đã đi khỏi nhà. Nhưng tôi thì khác, trong lòng tôi cứ đan xen cảm giác vừa cảm thấy có lỗi với thằng bé vừa cảm thấy khuây khỏa, nhẹ nhõm đi phần nào. Tôi thoải mái đi mua sắm mà không cần phải vội vội vàng vàng trở về nhà để xem Rusty đang bày trò nghịch ngợm gì. Tôi thích thú ngồi ngâm mình trong bồn tắm cả nửa giờ đồng hồ mà không bị ai bất thình lình đập cửa báo cho tôi biết rằng Rusty đang gặp phải chuyện gì đó. Nhưng khi chỉ có một mình trong ngôi nhà yên ắng, tôi lại nhớ đến những lúc thằng bé chạy loanh quanh hết phòng này sang phòng khác và cả giọng cười khúc khích của nó.

Bà Shrewbury nói với chúng tôi rằng tốt nhất chúng tôi đừng đến thăm con trong khoảng sáu tuần. Tôi đã gọi điện đến mỗi tuần và chờ nghe những điều xấu nhất mà Rusty có thể gây ra. Nhưng cũng chính mỗi tuần trôi qua, tôi lại được nghe thêm những tiến bộ mà Rusty đạt được. Nào là thằng bé đi ngủ mà không hề thức dậy đi lang thang lúc nửa đêm. Nào là Rusty đã để cho những đứa trẻ nhỏ hơn trèo lên lưng nó đùa giỡn như thế nào. Và cả chuyện bọn chúng rất thích ngồi trên ghế ở trong nhà bếp, xem bà ấy nấu ăn ra sao. Chỉ trong mấy tuần mà Rusty đã chịu ăn những món ăn bình thường thay vì chỉ ăn trái cây và bánh mì như lúc trước. Cô bảo mẫu đã dạy cho Rusty học làm theo những mệnh lệnh đơn giản. Thậm chí họ còn đề cập đến chuyện sẽ cho Rusty đến trường học giống những đứa trẻ bình thường khác. Đúng là một điều kỳ diệu. Đứa con ngây ngô của tôi đang làm những điều mà trước đây tôi không thể dạy cho nó hiểu. Bây giờ tôi mới thực sự tin rằng mình đã làm một việc đúng.

Rusty giờ đã biết cách đi nhà vệ sinh, vốn từ vựng của nó đã lên đến 55 từ và thằng bé đã biết cách làm việc độc lập.

Giờ đây, mỗi khi nhìn vào chiếc cúp chơi bowling của đứa con trai yêu quý của mình và tấm huy chương đồng mà thằng bé giành được tại kỳ Olympic giành cho người tàn tật, tôi chợt nhận thấy rằng, tôi đã giữ lời thề của mình cho đến phút cuối cùng.

HÃY NHỚ ĐẾN TÔI NHƯ THẾ!

Rồi cũng có một ngày, bác sĩ sẽ nói với tôi rằng bộ não của anh không còn khả năng hoạt động nữa, hay nói cách khác là cuộc đời tôi hầu như đã chấm dứt.

Khi điều đó xảy ra, xin đừng cố gán ghép một cuộc sống nhân tạo vào trong cơ thể tôi bằng tất cả những thứ máy móc đó. Xin đừng gọi đó là “giây phút lâm chung” của cuộc đời tôi, mà hãy gọi đó là một khởi đầu của sự sống mới vì tôi sẽ gộp tấm thân này để giúp những người khác có được một cuộc sống lành lặn hơn.

Hãy đem ánh sáng của tôi dâng tặng cho một người đàn ông chưa từng một lần nhìn thấy ánh nắng mặt trời, chưa bao giờ được thấy gương mặt dễ thương của trẻ thơ và chưa từng nhìn thấy tình yêu trong đôi mắt của một người phụ nữ.

Hãy tặng trái tim của tôi cho một người luôn bị trái tim mình hành hạ bằng những cơn đau đón triền miên.

Hãy truyền những giọt máu của tôi cho cậu bé đang thương tích đầy mình sau tai nạn giao thông kia để nó có thể sống cho tới ngày được nhìn thấy cháu chắt của mình.

Tôi sẽ hiến hai quả thận của mình cho những ai phải sống lần hồi qua ngày bằng chiếc máy chạy thận nhân tạo.

Hãy lấy xương của tôi, từng thớ thịt của tôi, và tất cả những sợi dây thần kinh này nữa nếu điều đó giúp cho những đứa trẻ tật nguyền có thể đi lại được.

Hãy nghiên cứu từng góc ngách trong bộ não của tôi. Nếu cần thiết, hãy lấy cả các tế bào, đem phát triển chúng, thí nghiệm chúng để một ngày nào đó chúng có thể giúp cho một cậu bé câm có thể bật lên tiếng nói hay để một cô bé bị điếc có thể nghe thấy tiếng mưa rơi bên ngoài cửa sổ.

Nếu tôi có còn lại gì thì hãy đem thiêu tất cả rồi thả tro vào trong gió, biết đâu nhờ gió mang đi chúng cũng giúp ích được gì cho những bông hoa xinh đẹp kia.

Nếu buộc phải đem chôn thứ gì đó của tôi, xin hãy chôn đi tất cả những tội lỗi, yếu kém hay những định kiến mà tôi đã dành cho bạn bè.

Hãy đem tội lỗi của tôi đến cho quỷ dữ. Đem linh hồn tôi đến cho Chúa trời. Nếu như, dù chỉ tình cờ thôi, bạn muốn nhớ đến tôi, thì hãy thay tôi làm những điều tốt hay nói những lời yêu thương với những ai đang cần đến bạn. Nếu bạn làm đúng tất cả những điều tôi đã dặn, thì tôi sẽ không bao giờ chết.

NGÔI NHÀ CỦA NGƯỜI THỢ MỘC

Một người thợ mộc đã già và muốn về hưu. Ông nói với người chủ thầu về dự định rời bỏ công việc tại công ty xây dựng để về sống một cuộc sống an nhàn với gia đình vợ con lúc cuối đời.

Mặc dù từ nay sẽ không còn nguồn thu nhập chính nữa, nhưng đã đến lúc ông phải nghỉ ngơi. Vả lại, vợ chồng ông có thể thu xếp được. Người chủ thầu rất tiếc khi phải để cho một người thợ giỏi như ông ra đi nên đã yêu cầu ông hãy làm cho ông ta một căn nhà cuối cùng xem như là một đặc ân. Người thợ đồng ý, nhưng có thể nhận ra là ông không hết lòng vì việc làm cuối cùng này. Ông làm việc qua loa và sử dụng những vật liệu kém phẩm chất. Quả thật là đáng tiếc khi ông chọn kết thúc sự nghiệp của mình như thế.

Sau khi công trình hoàn thành, ông chủ thầu đến kiểm tra rồi đưa chìa khóa của ngôi nhà cho người thợ mộc, nói:

- Đây là căn nhà của ông. Món quà cuối cùng của tôi dành tặng cho ông.

Thật bất ngờ và cũng thật xấu hổ. Nếu biết mình đang xây ngôi nhà cho chính mình, thì có lẽ người thợ mộc đã làm khác đi. Bây giờ thì ông phải sống trong ngôi nhà do chính mình xây lên một cách cầu thả.

Hãy nghĩ bạn cũng là một người thợ mộc. Cuộc đời bạn chính là ngôi nhà của bạn. Mỗi ngày bạn sẽ đóng thêm một cây đinh, dựng thêm một tấm ván, xây lên một bức tường. Hãy làm việc chăm chỉ và khôn ngoan. Bạn chỉ có một cuộc đời duy nhất để sống. Cho dù cuộc đời bạn chỉ có vồn vện một ngày đi chăng nữa thì ngày hôm đó cũng nên được sống tử tế và có ý nghĩa. “Cuộc đời là một công trình do chính tay bạn tạo nên.” Cuộc sống của bạn ngày mai sẽ là kết quả của những chọn lựa của bạn ngày hôm nay.

ĐẾN Ở CÙNG MẸ

Năm tuần trước khi con gái tôi chào đời, tôi chuyển dạ nên bác sĩ buộc tôi phải nằm yên một chỗ. Tôi chỉ có thể ngồi dậy vào những lúc bác sĩ đến khám cho tôi mỗi tuần, những lần làm các xét nghiệm hai lần một tuần và những lúc đi tắm.

Bác sĩ bảo tôi không nên ở một mình, cần có một ai đó đưa tôi đến bệnh viện kiểm tra khi cơn co thắt đầu tiên xuất hiện. Jack, chồng tôi muốn để dành những ngày phép của anh ấy để chăm sóc vợ con sau khi đứa bé chào đời. Và cả hai vợ chồng đều không muốn sử dụng hết những ngày phép đó. Căn hộ của chúng tôi lại ở trên tầng một nên rất bất tiện vì lên xuống cầu thang là một trong những điều cấm kỵ dành cho tôi.

Khi cả tôi và anh ấy đang đau đầu vì không nghĩ ra cách nào thì mẹ tôi (người luôn túc trực bên giường kể từ khi tôi nhập viện) lên tiếng: “Tại sao con không đến ở với mẹ?”. Anh Jack cũng nghĩ đây là cách giải quyết ổn thỏa nhất vì mẹ có thể ở bên cạnh chăm sóc tôi suốt ngày, bà đang sống ở một khu nhà gần bệnh viện, hơn nữa nhà mẹ tôi lại có một phòng dành cho khách ở tầng trệt. Nhưng bản thân tôi lại cảm thấy có chút ngần ngại. Cũng như bao cô con gái khác, tôi cũng có những xung đột với mẹ mình và không biết khi sống chung liệu tôi có thể giữ không khí hòa bình với mẹ liên tục trong nhiều tuần được hay không mặc dù, cuối cùng, tôi cũng phải thừa nhận đó là sự lựa chọn tốt nhất. Thế là, tôi khăn gói quay về “mái nhà xưa”.

Tôi ở với mẹ mà lúc nào cũng hờn dỗi – hành động như một đứa trẻ mới lớn cáu kỉnh hơn là một người khách quý của gia đình. Khi Jack đến sau giờ làm việc để mẹ có thể đi thăm bạn bè hoặc giả chạy tới chạy lui làm những việc vặt vãnh mà mẹ không thể làm được vào ban ngày, tôi đã bật khóc nức nở. Tôi muốn quay trở lại mái ấm của mình. Tôi không muốn ở chung với mẹ. Trên tất cả, tôi chỉ muốn tất cả mọi thứ quay trở lại bình thường như trước đây. Lúc nào, tôi cũng cáu bẳn với mẹ.

Khi nghe mẹ nói chuyện với ai đó trên điện thoại, tôi gào lên: “Có phải mẹ đi kể cho tất cả mọi người biết về tình trạng sức khỏe của con không?”. Khi mẹ vào nhà tắm để kiểm tra xem tôi có bị ngã hay không, tôi lại khóc lóc than vãn như trẻ con: “Con không thể có được một chút riêng tư nào ở đây sao mẹ?”. Còn mẹ tôi, người trước đây không hề ngần ngại nói “im ngay”, thì bây giờ lại nhỏ nhẹ xin lỗi tôi.

Vài ngày nữa là đến lễ Tạ Ơn. Mặc dù chẳng có tí lòng biết ơn nào, nhưng tôi lại năn nỉ mẹ nấu món thịt hầm khoai tây. Đêm trước ngày lễ Tạ Ơn, mẹ đã đến tiệm bách hóa mua tất cả những thứ mà tôi muốn.

Ngày hôm sau, tôi nằm dài trên ghế xem mẹ chuẩn bị một bữa ăn thịnh soạn cho ba người, ngay cả nước xốt mà mẹ còn đem lọc kỹ vì chỉ cần một cục lợn cợn nhỏ xíu cũng có thể làm tôi nôn ra hết. Tôi có thể nhận thấy ngày hôm đó quả thật là một ngày khó khăn đối với mẹ. Cha tôi đã qua đời cách đây sáu tháng, và đó là “ngày đoàn tụ gia đình” đầu tiên mà không có sự hiện diện của ông. Khi bữa ăn tối đã được dọn lên xong xuôi, mẹ ngồi lặng yên nhìn vào đĩa thức ăn của mình thật lâu. Cuối cùng, anh Jack cũng phải lên tiếng: “Mẹ không muốn ăn tối sao?”.

Mẹ trả lời: “Lát nữa” và trong đôi mắt mẹ xuất hiện những giọt nước long lanh. “Mẹ chỉ đang nghĩ rằng mình phải cảm ơn Chúa biết bao vì Ngài đã ban cho mẹ một đứa cháu. Mẹ sẽ không bao giờ có thể quên những ngày tháng mong ngóng sự ra đời của đứa cháu ngoại yêu quý của mình. Và mẹ biết rồi các con cũng sẽ yêu thích vai trò làm bố, làm mẹ như chính mẹ và ba của con trước đây”.

Lúc đó tôi mới nhận ra mình thực sự may mắn biết nhường nào. Trong khi chồng tôi phải làm việc đầu tắt mặt tối, rồi vừa phải thức suốt đêm lắp ráp giường củi cho con, đóng xích đu, bàn xếp và chuẩn bị sẵn sàng tất cả mọi thứ cho đứa trẻ, thì mẹ đã luôn ở bên chăm sóc cho tôi.

Trong mười ngày sau đó, tôi đã để cho mẹ tùy thích chăm sóc cho mình và tôi thực sự cảm thấy sung sướng khi có mẹ bên cạnh. Mẹ đã kể cho tôi nghe những chuyện khi mẹ mang thai tôi và cả thời thơ ấu của tôi nữa. Rồi hai mẹ con cùng nhau đọc sách và tạp chí về trẻ con. Chúng tôi cười phá lên khi cùng xem tấu hài và cùng rơi nước mắt khi xem những bộ phim tình cảm ướt át. Cả hai mẹ con cùng thưởng thức những món ăn mà tôi yêu thích. Tôi hiểu rõ về mẹ hơn cả một người mẹ của tôi.

Không phải mọi chuyện đều luôn vui vẻ như thế. Cứ mỗi sáu tiếng, tôi phải uống một viên thuốc “chống co thắt tử cung” một lần, bao gồm cả một cỡ vào lúc hai giờ sáng, thế là mẹ kiêm luôn nhiệm vụ đánh thức tôi dậy vào lúc 2 giờ kém 15 phút – sau khi tôi đã thò tay tắt chuông đồng hồ báo thức – cho tôi uống thuốc và tiếp tục đi ngủ. Mẹ còn tin rằng nếu tôi nhấc cánh tay lên, tôi sẽ làm em bé bị nghẹt thở (mặc dù bác sĩ đã đảm bảo rằng điều này không thể xảy ra), chính vì thế mà mẹ thường hay hoảng hốt lên mỗi khi tôi với tay lấy một vật gì đó.

Tôi biết ơn mẹ rất nhiều. Tôi biết hai vợ chồng tôi chắc chắn sẽ xoay sở được chuyện của chúng tôi nếu buộc phải như vậy. Nhưng có mẹ ở bên cạnh thì lẽ dĩ nhiên mọi việc sẽ trở nên dễ dàng hơn.

Khi mẹ đưa tôi đến bệnh viện trong khám thai lần thứ ba, chị y tá nói: “Xin mời cả bà ngoại của bé vào đây. Bác có muốn nghe nhịp tim của đứa trẻ không ạ?”. Khi nhịp tim của con tôi vang lên trong căn phòng nhỏ, tôi còn nghe được cả một âm thanh khác nữa – đó là tiếng khóc sùt sùi của mẹ.

Mẹ hỏi: “Nhịp tim của đứa bé có tốt không vậy cô?”. “Tất cả mọi thứ đều ổn cả chứ?”. Khi chị y tá cho biết tất cả mọi thứ đều đang tiến triển tốt đẹp, tôi có thể nhìn thấy mẹ đang mỉm cười trong nước mắt, và tôi thật sự hạnh phúc khi mẹ có mặt bên cạnh mình.

Cha tôi qua đời vì bệnh tim, và tôi biết đối với mẹ đó chính là một món quà quý giá khi được lắng nghe nhịp tim khỏe mạnh của đứa cháu ngoại đầu tiên của bà. Mẹ đã siết chặt tay tôi lúc hai mẹ con lắng nghe những nhịp đập đều đặn. Rồi mẹ quay sang chị y tá hỏi: “Cô có chắc là con gái tôi không sao chứ?”.

Chị y tá mỉm cười đáp: “Vâng thưa bác, chị Carol thực sự rất khỏe. Bác đã chăm sóc chị ấy rất tốt”.

“Vâng, nó là con gái yêu của tôi mà”. Mẹ nói và hôn lên má tôi.

Ngay giây phút đó, tôi chợt nhận thấy rằng trong khi tôi sẵn sàng quên đi bản thân để mang đến những điều tốt đẹp nhất cho con tôi, thì chính mẹ cũng quên đi bản thân mình để đem đến những gì tốt đẹp nhất cho cô con gái yêu quý của bà. Cầm tay mẹ trong tay, tôi biết rằng mình sẽ noi theo gương mẹ. Mỗi khi con gái tôi cần tôi – bất kể lúc nó bao nhiêu tuổi, bất kể tính tình nó cáu bẳn như thế nào, tôi cũng sẽ luôn ở bên cạnh nó, chỉ bảo cho nó giống như mẹ đã từng dạy bảo tôi.

TÌNH BÀ CHÁU

Tôi đứng ở phi trường, nước mắt đầm đìa đến nỗi không còn nhìn thấy rõ gương mặt đứa cháu nội mới được sáu tháng tuổi khi cúi xuống hôn nó lần cuối. Con trai tôi, phục vụ trong không quân, nay được cử đến Thổ Nhĩ Kỳ công tác. Nó dẫn vợ và con theo cùng.

- Thăng bé sẽ không còn biết mẹ là ai khi các con quay về. - Tôi ghen ngào.

- Mẹ ơi, - Con trai tôi cố an ủi tôi - rồi hai bà cháu sẽ làm quen lại mau thôi mà!

Tôi khóc lóc:

- Bằng cách nào chứ? Thậm chí thăng bé sẽ không hiểu được một chữ mẹ nói.

Tôi đang ám chỉ đến cái chất giọng miền Nam nặng trịch của mình, nó sẽ biến thành tiếng nước ngoài đối với thăng Damon sau ba năm nữa khi gia đình con tôi quay trở về nước.

Nhiều tuần trôi qua, tôi không còn tự than vãn nữa, trái lại tôi lại nghĩ ra một quyết định vô cùng kiên quyết. Tôi sẽ tìm cách thắt chặt mối liên hệ giữa tôi và đứa cháu nội yêu của mình, bất kể phải vượt qua bao dậm đường, qua bao đại dương đang ngăn cách giữa hai bà cháu. Tôi mua về một quyển truyện tranh dành cho thiếu nhi, một cuộn băng trắng, và một cái máy ảnh loại dùng một lần. Tôi bỏ cuộn băng vào máy thu âm và đọc to quyển truyện, sử dụng giọng nói và ngữ điệu bình thường mỗi khi tôi đọc truyện cho bọn trẻ con nghe. Kết thúc truyện, tôi nói thêm vài lời với Damon:

- Cháu hãy luôn nhớ rằng nội yêu cháu nhất trần đời.

Tôi nhờ bạn bè chụp giúp tôi vài tấm hình lúc đang làm những việc hằng ngày, những công việc của một người bà, chẳng hạn như nướng bánh và làm việc trong vườn hoa của tôi. Một người bạn còn nảy ra một ý tưởng thật tuyệt vời là chụp vài tấm ảnh lúc tôi đang đọc sách trước máy ghi âm. Sau khi rửa ảnh, tôi chọn những tấm ảnh đẹp nhất gửi kèm theo quyển truyện tranh và cuộn băng ghi âm đến chỗ con trai và con dâu của mình. Tôi bảo nó và vợ nó trong lúc lật từng trang sách cho Damon xem thì hãy mở lên băng lên. Tôi còn bảo vợ chồng nó chỉ cho Damon xem những tấm ảnh của nội nó mỗi khi đọc quyển sách đặc biệt này cho thăng bé nghe.

Hai tháng sau, tôi lại mua một quyển truyện khác, một cuộn băng trắng khác, và một chiếc máy ảnh khác và cũng làm giống y như lần trước. Cứ vài tháng, Damon lại nhận được một “gói” truyện mới từ nội của nó. Khi thăng bé bắt đầu biết đi chập chững, ba nó kể với tôi rằng trước khi đi ngủ nó thường đòi được nghe những câu chuyện “do bà nội ở bên kia đại dương” của nó kể.

Đó là một phương pháp ít tốn kém nhưng vẫn giúp cho Damon luôn nhớ đến gương mặt và giọng nói lẽ nhè chất miền Nam của bà nó. Chính điều này đã tạo ra một mối quan hệ thật kỳ diệu và mạnh mẽ giữa hai bà cháu tôi cho dù phải vượt qua nhiều dậm đường, trải qua nhiều năm tháng cách xa nhau.

Gần ba năm sau, tôi có mặt phi trường, hồi hộp chờ đợi giây phút gặp lại con trai và gia đình nó, liệu Damon có nhận ra nội nó bằng chính con người bằng xương bằng thịt hay không? Vì trên thực tế, thăng bé chỉ biết về tôi qua giọng nói trong băng cassette và qua những tấm ảnh. Con trai tôi cùng vợ con nó bước ra đến cổng, Damon đang nắm chặt tay mẹ. Rồi thăng bé

nhìn thấy tôi trước tiên, vội vàng rời khỏi mẹ nó, chạy ào về phía tôi, kêu thật to:

- Bà nội ơi...

Tôi dừng lại dang rộng đôi tay đón thằng bé vào lòng, nó ngược lên nhìn tôi, gương mặt nhỏ bé của nó cười rạng rỡ. Rồi nó kêu lên:

- Bà là bà nội của cháu phải không?

Nó chộp lấy tay tôi và dẫn tôi đi về phía ba mẹ nó.

- Đây là nội, là nội của con!

Câu nói ngây ngô ấy làm rung động trái tim tôi và sưởi ấm tâm hồn tôi. Tôi sẽ không bao giờ và mãi mãi không bao giờ chán khi được nghe câu nói ấy.

SỰ THẬT

Sẽ rất đau đớn khi bạn yêu một người nào đó mà không được đáp lại. Nhưng còn đau đớn hơn khi bạn yêu một ai đó mà không đủ dũng cảm để nói cho người đó biết bạn đã yêu như thế nào. Có thể chúng ta phải gặp một vài người nào đó, nhầm một vài lần như vậy trước khi gặp đúng người mình yêu, và bạn phải trân trọng vì điều đó.

Tình yêu là khi bạn lấy đi tất cả mọi đam mê, cuồng nhiệt, lãng mạn mà cuối cùng bạn vẫn biết rằng mình vẫn luôn nhớ về người đó.

Sẽ rất buồn khi bạn gặp một ai đó mà bạn cho rằng vô cùng có ý nghĩa đối với bạn, chỉ để cuối cùng bạn nhận ra rằng tình cảm đó sẽ chẳng bao giờ được đáp lại và bạn là người phải ra đi. Nhưng khi một cánh cửa đóng lại, một cánh cửa khác lại mở ra. Điều bạn cần làm là thôi không chờ đợi nơi cánh cửa đã đóng, hãy tìm một cánh cửa khác đang mở ra cho mình.

Người bạn tốt nhất là người mà bạn có thể ngồi cùng ở bất cứ đâu, cùng dùng bữa mà không nói một lời, để khi bước đi, bạn lại cảm thấy như đã nói hết mọi điều.

Có một sự thật là bạn sẽ không biết bạn có gì cho đến khi đánh mất nó, nhưng cũng có một sự thật khác là bạn cũng sẽ không biết bạn đang tìm kiếm cái gì cho đến khi có nó.

Trao cho ai đó cả con tim mình không bao giờ là một sự đảm bảo rằng họ cũng yêu bạn, đừng chờ đợi điều ngược lại. Hãy để tình yêu lớn dần trong tim họ, nhưng nếu điều đó không xảy ra thì hãy hài lòng vì ít ra nó cũng đã lớn lên trong bạn.

Có một vài thứ mà bạn rất thích nghe nhưng sẽ không bao giờ được nghe từ người mà bạn muốn nghe, nhưng nếu có cơ hội, hãy lắng nghe chúng từ người nói với bạn bằng cả trái tim.

Đừng bao giờ nói tạm biệt khi bạn vẫn còn muốn thử. Đừng bỏ cuộc khi bạn cảm thấy vẫn còn có thể đạt được. Đừng nói bạn không yêu ai đó nữa khi bạn không thể rời xa họ. Tình yêu sẽ đến với những người luôn hy vọng dù họ đã từng thất vọng. Đừng chạy theo vẻ bề ngoài hào nhoáng, nó có thể phai nhạt theo thời gian. Đừng chạy theo tiền bạc, một ngày kia nó cũng sẽ mất đi. Hãy chạy theo người nào đó có thể làm bạn luôn mỉm cười bởi vì chỉ có nụ cười là tồn tại mãi. Hy vọng rằng bạn sẽ tìm ra người đó.

Đôi khi trong cuộc sống, có lúc bạn cảm thấy bạn nhớ ai đó đến nỗi muốn chạy đến và ôm chầm lấy họ. Mong rằng bạn sẽ luôn mơ thấy họ. Hãy mơ những gì bạn muốn, đi đến nơi nào mà bạn thích, hãy là những gì bạn thích vì bạn chỉ có một cuộc sống và một cơ hội để làm tất cả trong cuộc đời. Mong rằng bạn luôn có đủ hạnh phúc để vui vẻ, đủ thử thách để mạnh mẽ hơn, đủ nỗi buồn để bạn trưởng thành hơn và đủ tiền để mua quà cho bạn bè.

Hãy luôn đặt mình vào vị trí người khác, nếu điều đó làm tổn thương bạn thì nó cũng sẽ tổn thương người khác. Một lời nói vô ý là một xung đột hiểm họa, một lời nói nóng giận có thể làm hỏng cả một cuộc đời, một lời nói đúng lúc có thể làm giảm căng thẳng, còn lời nói yêu thương có thể chữa lành vết thương và mang đến sự bình yên.

Tình yêu bắt đầu bằng cách yêu con người thật của họ, chứ không phải là yêu họ như yêu một bức tranh bạn vẽ ra, bằng không bạn chỉ yêu sự phản chiếu của chính bạn nơi họ.

Người hạnh phúc nhất không cần phải có mọi thứ tốt nhất, họ chỉ là người làm cho mọi việc, mọi chuyện đều diễn ra theo ý họ. Hạnh phúc thường đánh lừa những ai khóc lóc, những

ai bị tổn thương, những ai đã tìm kiếm và đã thử. Nhưng nhờ vậy, họ mới biết được giá trị của những người chung quanh họ.

Tình yêu bắt đầu bằng nụ cười, lớn lên bằng nụ hôn và thường kết thúc bằng nước mắt.

Tương lai tươi sáng thường dựa trên quá khứ đã quên lãng, bạn không thể sống thanh thản nếu bạn không vứt bỏ mọi nỗi buồn đã qua.

Khi bạn sinh ra đời, bạn khóc còn mọi người xung quanh cười. Hãy sống sao cho khi bạn qua đời, mọi người khóc còn bạn, bạn cười.

MỘT ĐIỀU ƯỚC

Một ngày nọ, có ba vị thần đến nhà của một cậu bé, hứa sẽ ban cho cậu một trong ba thứ: sức khỏe, sự giàu có và hạnh phúc...

- Nếu cậu chọn sức khỏe, ta sẽ bước vào nhà và ban cho cậu sức mạnh để làm việc, và không bao giờ bị bệnh tật...

- Nếu cậu chọn giàu có, ta sẽ bước vào nhà và cho cậu thật nhiều tiền bạc, nhiều đến nỗi tất cả mọi thứ có giá trị cậu đều có thể mua...

- Nếu cậu chọn hạnh phúc, ta sẽ ban cho cậu một tâm hồn khỏe mạnh, ý chí sắt đá, cậu không bao giờ gặp điều xui xẻo và đau thương nữa...

Cậu bé đắn đo mãi không chọn và xin hoãn lại điều ước. Tối hôm đó, cậu chạy đi hỏi ông xem ông sẽ chọn cái nào.

Ông không trả lời. Hỏi lại cậu bé:

- Ông hỏi cháu nhé, nếu có hạnh phúc thì cháu có giàu sang được không?

- Đương nhiên là không vì cháu chỉ có một lần lựa chọn thôi!

- Thế nếu có hạnh phúc, cháu có được mạnh khỏe không?

- Đương nhiên là không vì cháu chỉ có một lần lựa chọn thôi!

Ông trầm ngâm, có vẻ không hài lòng với những câu trả lời vội vã của cậu bé. Ông hỏi tiếp:

- Nếu có sự giàu sang, cháu có hạnh phúc không?

- Có thể...

- Nếu mạnh khỏe, cháu có hạnh phúc không?

- Có thể...

- Vậy không có tiền bạc cháu có hạnh phúc không?

- Chắc là không, nhưng cháu có thể lấy sự khỏe mạnh bù vào!

- Vậy không khỏe mạnh, cháu có hạnh phúc không?

- Chắc là không, nhưng cháu có thể dùng tiền để mua nhiều thứ!

- Thế có hạnh phúc, cháu có được giàu sang và khỏe mạnh không?

Cậu bé ngập ngừng trước thật nhiều câu hỏi của ông...

- Thế này nhé, nếu cháu có tiền, cháu có thể mua nhiều thứ, nhưng vẫn có những thứ không thể mua bằng tiền bạc, nếu cháu có sức mạnh, cháu có thể làm lụng vất vả, nhưng nếu chỉ làm thì chưa chắc cháu sẽ có nhiều tiền, không những vậy còn mệt mỏi dần cả thể xác lẫn tinh thần

vì công việc... vì vậy, cả hai thứ đó đều không quan trọng, vì nó không mang lại hạnh phúc. Còn nếu có hạnh phúc thì cháu sẽ không bị bệnh tật, vì khi bị bệnh tật làm sao hạnh phúc được? Có hạnh phúc thì cháu sẽ có sức khỏe, mà vừa có cả sức khỏe và hạnh phúc, tượng trưng cho sự đầy đủ của vật chất và tinh thần, thì sợ gì không làm giàu được hả cháu?!

Cậu bé thức suốt đêm suy nghĩ về những lời của ông. Sáng hôm sau, ba vị thần lại đến nhà cậu.

- Nếu cậu chọn sức khỏe, ta sẽ bước vào nhà và ban cho cậu sức mạnh để làm việc, và không bao giờ bị bệnh tật...

- Nếu cậu chọn giàu có, ta sẽ bước vào nhà và cho cậu thật nhiều tiền bạc, nhiều đến nỗi tất cả mọi thứ có giá trị cậu đều có thể mua...

- Nếu cậu chọn hạnh phúc, ta sẽ ban cho cậu một tâm hồn khỏe mạnh, ý chí sắt đá, cậu không bao giờ gặp điều xui xẻo và đau thương nữa...

Cậu đã suy nghĩ kỹ, quyết định nghe theo lời của ông và chọn hạnh phúc. Vị thần hạnh phúc bước vào nhà một cách chậm rãi... Hai vị thần kia vẫn đứng yên ngoài cửa, không bước vào!

Vị thần hạnh phúc dang tay ra cầu nguyện... Lập tức cậu thấy đầu óc mình trở nên phấn chấn, tâm hồn vui vẻ, sôi động đến kỳ lạ. Bỗng một lúc sau, hai vị thần kia cũng bước vào nhà cậu và cho cậu cả sức mạnh và sự giàu có... Cuộc sống là vậy, đôi khi chúng ta bị những cám dỗ đời thường che mắt nên không nhận ra là thực sự những điều đơn giản nhất lại là điều có lợi nhất và cũng là điều chúng ta cần nhất!

KHÓ CHỊU

Đến dự một buổi lễ trang trọng nên ông John Wesley đeo chiếc cravat mới. Chiếc cravat của ông có hai dải băng nhỏ dính vào. Một phụ nữ ăn mặc cầu kỳ quan sát ông từ đầu buổi lễ. Sau khi buổi lễ kết thúc, người phụ nữ đó lại gần ông Wesley và bảo:

- Xin lỗi ông Wesley, tôi có thể phê bình ông một chút được không?

- Được chứ ạ! - Ông Wesley đáp.

- Tôi thấy hai dải băng ở cravat của ông thật là thiếu hợp lý. Chúng quá dài đấy! Một người biết ăn mặc không ai lại đeo kiểu cravat này. Tôi nhìn chúng đã thấy khó chịu rồi!

- Bà có kiếm được cái kéo không ạ? - Ông Wesley vẫn bình tĩnh hỏi.

Một người đưa cho người phụ nữ kia chiếc kéo sau khi bà ta yêu cầu. Còn ông Wesley thì nói rằng hẳn bà ta biết làm thế nào để chiếc cravat trông dễ chịu hơn. Người phụ nữ mỉm cười tự mãn và cầm kéo cắt hai dải băng dính ở cravat của ông Wesley.

- Bây giờ sao ạ? - Ông Wesley hỏi.

- Có vẻ ổn hơn rồi đấy. - Người phụ nữ đáp - Nhìn thế này tôi thấy dễ chịu hơn.

Ông Wesley lịch sự hỏi mượn chiếc kéo và hỏi:

- Xin lỗi bà, bây giờ tôi có thể phê bình bà một chút được không? - Và khi người phụ nữ gạt đầu thì ông nói tiếp - Tôi thấy cái lưỡi của bà thật thiếu hợp lý. Nó dài quá đấy. Và tôi thấy khó chịu đối với nó. Vậy bà có thể vui lòng để tôi sửa lại nó cho dễ chịu hơn được không?

Lời nói là thứ có thể làm đau người khác nhiều hơn bất kỳ thứ gì. Hãy bắt đầu ngày của bạn bằng những lời tích cực, và bạn cũng sẽ được nhận lại những lời y như thế, bạn tin không?

CHÌA KHÓA MỞ CỬA HẠNH PHÚC

Cuộc sống có rất nhiều điều thú vị, mới lạ. Bạn hãy đánh thức niềm đam mê và mạnh dạn khám phá chúng bằng sức trẻ.

1. Sự giàu có

Tiền có thể mua được hạnh phúc hay sự vui vẻ? Một khi có đủ điều kiện để sắm quần áo đẹp, thức ăn ngon, một chiếc xe đời mới và căn nhà riêng cho chính mình, bạn sẽ thấy mọi thứ có được quá dễ dàng. Nhưng khi rơi vào hoàn cảnh khó khăn hay gặp chuyện buồn, bạn sẽ thấy tiền chẳng giải quyết được gì cả.

2. Sự khao khát

Cuộc sống có rất nhiều điều thú vị, mới lạ. Bạn hãy đánh thức niềm đam mê và mạnh dạn khám phá chúng bằng sức trẻ.

3. Sự thông minh

Đã có vài cuộc điều tra về người thông minh. Câu hỏi đặt ra: “Người thông minh liệu có vui vẻ?”. Các nhà tâm lý nghiên cứu và kết luận: “Những người sáng dạ, có nhiều kiến thức về xã hội sẽ là người nắm được chìa khóa mở cửa hạnh phúc, bởi bản thân họ có rất nhiều tham vọng. Những tham vọng ấy sẽ là mục tiêu, niềm vui mà bản thân họ luôn phấn đấu để đạt cho bằng được”.

4. Bước khởi đầu và sự cởi mở

Theo các nhà tâm lý học: “Người có 90% khởi đầu tốt đẹp sẽ luôn cảm thấy yêu đời. Còn lại 10% thành công hay tuột dốc là phụ thuộc vào bản thân mỗi người. Ai luôn vui vẻ, cởi mở sẽ đạt được niềm hạnh phúc nhiều hơn so với những người sống nội tâm”. Vậy sao bạn không mở lòng với tất cả mọi người nhỉ?

5. Vẻ đẹp

Những người có khuôn mặt khả ái, thân hình thon thả, cân đối sẽ luôn yêu đời và cảm thấy cuộc sống nhẹ nhàng vô cùng. Đáng tiếc rằng các chị em ngày nay luôn tạo cảm giác mình đang béo lên. Điều này khiến họ ở trong trạng thái lo lắng và thiếu tự tin.

6. Sự cảm thông, chia sẻ

Chúng kiến cảnh sống khốn khổ của những người lang thang trên đường phố, trong khu nhà ổ chuột, các bờ kênh hay những đứa trẻ mồ côi... bạn sẽ có cảm giác như thế nào? Chỉ cần một nghĩa cử đẹp, bạn không chỉ đem niềm vui đến cho người khác mà còn đem lại niềm hạnh phúc cho chính mình.

7. Hôn nhân

Các nhà nghiên cứu có nhận xét: “Những ai đang sống trong môi trường hôn nhân sẽ tìm được nhiều niềm vui hơn những người độc thân. Nguyên nhân là do những va chạm trong đời sống vợ chồng có tác động rất lớn về mặt tinh thần, mặc dù bản thân họ luôn tự hỏi: “Mình có hạnh phúc trong cuộc sống hiện tại không?”.

8. Tôn giáo

Thảnh thảng, tín ngưỡng như liều thuốc giảm đau, giúp bạn vơi bớt cảm giác cô đơn, trống trải trong thế giới rộng lớn. Bạn sẽ cảm nhận điều ấy qua những lần căng thẳng. Niềm tin tôn giáo mang đến cho bạn một sức mạnh để có thể hóa giải những vấn đề phức tạp trong cuộc sống.

9. Cách cư xử

Tế nhị trong từng cử chỉ, lời nói sẽ khiến lòng bạn thanh thản, cuộc sống mới đáng yêu làm sao. Không chỉ thế, nó còn lan tỏa đến những người sống quanh bạn.

10. Tuổi tác

Chẳng phải là vấn đề ghê gớm. Quan trọng là bạn vẫn thấy vui vẻ và thoải mái khi tuổi đã về chiều.

CHIẾC XE ĐẠP BẰNG ĐẤT SÉT

Vào hai tháng trước Giáng sinh khi Rose chín tuổi nói với cha cô bé rằng cô muốn một chiếc xe đạp mới. Giáng sinh thật sự hấp dẫn, cô bé ao ước cho một chiếc xe đạp nhưng ước ao ấy đã không thực hiện được, vì cha cô đã mua búp bê làm quà. Sau đó, vào ngày hai mươi ba tháng mười hai, cô bé nói rằng cô “thật muốn một xe đạp hơn mọi thứ khác”.

Đó là một điều ước quá muộn, với tất cả những gì để chuẩn bị Giáng sinh vào buổi tối và đang chuẩn bị những giây phút cuối để nhận quà, chiếc xe đạp cho cô bé là điều thật khó với cha cô. Vì thế, đêm trước lễ Giáng sinh khoảng 9 giờ, Rose và em trai sáu tuổi của cô bé đang nép mình ấm áp trong nệm thì cũng lúc ấy cha cô đang cặm cụi làm một chiếc xe đạp vì ông nghĩ, cha mẹ ai lại thất hứa với con mình!

“Con sẽ làm gì nếu con có một chiếc xe đạp nhỏ bằng đất sét và rằng con có thể đổi mô hình xe đạp bằng đất sét thành một chiếc xe đạp thật?”, cha cô bé tự hỏi và cha cô đã trải qua gần bốn giờ cẩn thận lấy đất sét tạo thành một chiếc xe đạp cỡ nhỏ.

Trong buổi sáng Giáng sinh, chúng tôi chú ý nhìn Rose mở nhỏ thùng quà hình trái tim với màu đỏ đẹp và chiếc xe đạp đất sét màu trắng cùng với lời ghi chép. Cô bé mở tấm thiệp và đọc, rồi cô bé đã khóc, “Con có thể không bao giờ kiếm được một chiếc xe đạp nào đẹp bằng chiếc xe mà cha đã tặng cho con. Đúng hơn là cha đã gắng sức để cho con vui vào ngày lễ tuyệt diệu này, con nào biết đâu cha đã không còn nhiều tiền để sắm sửa cho con! Con xin lỗi vì đã vò nát vĩnh cha...”.

Cô bé đã có niềm hạnh phúc với món quà thật ý nghĩa mà không ai có tiền đều có thể mua được chiếc xe đạp bằng đất sét đặc biệt như món quà cha cô đã tặng!

KHÓC

Ai cũng đã một lần khóc.
Lần đầu tiên khi cất tiếng khóc chào đời.
Cô giáo khóc khi thấy học trò mình không cố gắng rồi lại khóc khi thấy học trò mình thành danh bước vào đời.

Người học trò khóc khi chập chững bước vào lớp 1 và lại khóc khi tạm biệt cô thầy bè bạn và mái trường.

Có những ông bố bà mẹ khóc vì đứa con hỗn xược rồi lại rơi nước mắt khi thấy con mình bấy lâu ham chơi nay đã biết suy nghĩ nhiều về những việc mình cần làm.

Anh công nhân khóc khi bị sếp trách mắng rồi lại khóc khi thấy sản phẩm của mình được tung ra trên thị trường.

Bác nông dân khóc khi thấy lúa mình bị sâu bệnh, mất mùa, đàn con nheo nhóc rồi lại khóc khi một đứa rời xóm nghèo lên Sài Gòn ăn học.

Những em bé mồ côi khóc vì chưa một lần biết mặt bố mẹ rồi em lại khóc khi có một gia đình nào đó dang tay đón em rồi mái ấm tình thương.

Suốt dọc đường đời biết bao giọt nước mắt đã rơi, có những giọt nước mắt buồn, có những giọt nước mắt vui. Nhưng dù thế nào thì những ai đó ơi hãy cố gắng vượt qua tất cả để đích đến cuối cùng là một cuộc sống tốt đẹp và hạnh phúc.

ĐIỀU KỲ DIỆU

Whit là một thuật sĩ, anh ta làm thuê trong một nhà hàng ở Los Angeles, ở đó mỗi tối khi khách ăn, anh giúp vui bằng những màn ảo thuật nho nhỏ của mình. Vào một buổi tối nọ, anh ta ngồi xuống cạnh một gia đình nọ, sau khi đã tự giới thiệu về mình, Whit lấy ra một bộ bài và bắt đầu biểu diễn. Anh yêu cầu cô gái trẻ ngồi cạnh mình hãy chọn ra một lá bài. Chà cô bảo với Whit rằng Wendy bị mù.

- Không sao. - Anh ta trả lời - Nếu là như vậy tôi muốn chơi một trò khác. - Quay sang cô gái, Whit nói - Wendy, cô có thể giúp tôi trong trò chơi này không?

Một chút do dự, cô gái nhún vai và trả lời:

- Vâng.

Whit kéo ghế lại và ngồi ngang cô gái và nói:

- Tôi sẽ đưa một quân bài ra, Wendy, và nó có hai màu hoặc là đỏ hoặc là đen. Tôi muốn cô sử dụng khả năng tinh thần của mình để nói cho tôi biết màu của lá bài, đỏ hay đen. Cô đồng ý chứ?

Wendy gật đầu.

Whit cầm lá bài lớn nhất và hỏi:

- Đây là lá đỏ hay đen?

Nghĩ một chút, cô gái mù đáp:

- Đen.

Gia đình cô mỉm cười sung sướng.

Whit cầm lá bảy cơ:

- Đây là lá đỏ hay đen?

Wendy trả lời:

- Đỏ.

Whit lấy lá bài thứ ba, lần này là con ba rô và hỏi:

- Đỏ hay đen?

Không do dự, Wendy đáp:

- Đỏ!

Các thành viên trong gia đình hết sức kinh ngạc. Anh ta lấy ba lá bài cô đoán đúng cả ba. Và tiếp tục, cô đoán đúng tới lá bài thứ sáu. Gia đình cô ta không thể nào tin đó là sự may mắn của cô.

Đến lá bài thứ bảy, Whit cầm con năm cơ:

- Wendy, tôi muốn cô nói số và loại của lá bài này, một trong những loại cơ, rô, chuồn, bích.

Sau một lúc nghĩ ngợi, Wendy đáp:

- Con năm cơ!

Mọi người kinh ngạc đến cực điểm, họ há hốc miệng nhìn cô gái.

Cha cô hỏi Whit có hay không có điều kỳ diệu này. Whit đáp:

- Ông hãy hỏi Wendy.

- Wendy, đó là cái gì? - Ông ta quay sang hỏi con gái.

Wendy mỉm cười đáp:

- Đó là điều kỳ diệu.

Whit bắt tay gia đình và ôm chặt lấy Wendy, dọn những quân bài, anh tạm biệt gia đình. Dĩ nhiên, điều kỳ diệu anh đã mang đến cho gia đình thì không thể nào quên.

Điều kỳ diệu xảy ra đã ảnh hưởng nhiều đến Wendy. Nó không chỉ là cơ hội đem chút “ánh sáng” đến cho cô, và làm cô trở nên đặc biệt trong gia đình, mọi người đều hãnh diện khi kể về khả năng của cô với bạn bè mình.

Vài tháng sau, khi câu chuyện đã bị quên lãng, Whit nhận được gói bưu phẩm kèm theo một lá thư do Wendy gửi đến. Trong thư, cô cảm ơn Whit vì đã làm cô cảm thấy trở nên đặc biệt, giúp cô “thấy” được dù chỉ trong giây lát, cô cảm thấy rất hạnh phúc và cuộc sống còn nhiều ý nghĩa đối với cô. Cô nói sẽ giữ những điều xảy ra như bí mật của riêng mình và sẽ không bao giờ kể với ai. Cuối cùng cô gửi tới anh một bộ bài dành cho người mù để anh có thể đem nhiều hạnh phúc nữa đến cho những người như cô.

Tại sao Wendy biết được màu của những quân bài? Whit chưa bao giờ gặp cô trước khi cô vào nhà hàng và anh cũng không nói trước với cô ta về những quân bài. Và cô ta bị mù thì không thể nào thấy được màu sắc cũng như giá trị những quân bài. Vậy làm như thế nào?

Whit đã truyền thông tin bằng mật mã của bàn chân từ người này đến người khác mà không dùng lời nói. Khi Whit bắc ghế ngồi ngang với Wendy:

- Tôi sẽ đưa một quân bài ra, Wendy, và nó có hai màu hoặc là đỏ hoặc là đen. - Anh đập nhẹ chân cô ta một cái khi anh nói từ “đỏ” và hai cái khi anh nói “đen”.

Ngừng một chút để cô hiểu, anh ta lặp lại qui định đó bằng cách:

- Tôi muốn cô sử dụng khả năng tinh thần của mình để nói cho tôi biết màu của lá bài, đỏ (khẽ đập chân cô một cái) hay đen (đập hai cái). Khi cô nói vàng, anh biết cô đã hiểu mật mã và trò chơi bắt đầu.

Tại sao cô biết được con năm cơ? Đơn giản, anh đập chân cô năm lần. Khi anh yêu cầu cô đoán loại của lá bài là cơ, rô, chuồn, bích, anh khẽ đập sau khi nói từ “cơ”.

ĐIỀU ƯỚC

Một chuyến tàu ngoài khơi gặp bão và bị đắm. Có hai người dạt đến một hoang đảo. Cả hai đã nhiều lần làm thuyền nhưng không lần nào thành công. Cuối cùng, họ đồng ý với nhau là cùng ngồi cầu nguyện. Mỗi người sẽ ở một nửa hòn đảo xem lời cầu nguyện của ai sẽ linh nghiệm.

Đầu tiên, người thứ nhất cầu nguyện có được thức ăn. Sáng hôm sau, người thứ nhất tìm thấy một cây có nhiều quả rất ngon nên anh ta không còn phải lo lắng đi tìm thức ăn nữa. Ở phần bên kia hòn đảo, đất vẫn khô cằn và người thứ hai không tìm được gì cả.

Hết một tuần, người thứ nhất cầu nguyện cho có bầu bạn. Chỉ sau một ngày, ở bên đảo của người thứ nhất có một chiếc tàu khác bị đắm và một người phụ nữ dạt vào. Hai người chuyện trò cho bớt cô đơn, còn ở phần bên kia hòn đảo, người thứ hai vẫn không có gì khác.

Liên tục những ngày sau đó, người thứ nhất cầu nguyện được căn nhà, quần áo ấm và nhiều thức ăn hơn. Phép màu lại xảy ra. Những gì anh ta ước thường xuất hiện ngay vào buổi sáng ngày hôm sau. Tuy nhiên, vẫn không có gì khác xảy ra ở phần đảo của người đàn ông thứ hai.

Cuối cùng, người thứ nhất và người phụ nữ - nay đã là vợ anh ta - cầu nguyện có một chiếc tàu. Sáng hôm sau, một chiếc tàu lớn xuất hiện trên bãi biển. Người thứ nhất dẫn vợ mình lên tàu và quyết định bỏ người thứ hai ở lại trên đảo. Anh ta nghĩ rằng người kia không đáng được nhận bất kì thứ gì anh ta có được từ những lời cầu nguyện riêng của anh ta.

Khi chiếc tàu chuẩn bị rời bến, bỗng người thứ nhất nghe thấy có tiếng nói vang lên từ không trung:

- Tại sao ngươi lại bỏ bạn mình?

Người thứ nhất thản nhiên cao giọng:

- Tất cả mọi thứ đều do tôi cầu nguyện mà có. Anh ta chẳng cầu nguyện được gì cả nên anh ta không xứng đáng để đi cùng tôi.

- Ngươi sai rồi. - Giọng nói vang lên trách móc - Từ đầu đến cuối, anh ta chỉ ước có một điều và ta đã thực hiện cho anh ta điều ước ấy.

Người thứ nhất rất ngạc nhiên:

- Hãy cho tôi biết anh ta đã ước gì vậy?

- Anh ta đã ước rằng những lời cầu nguyện của ngươi được biến thành sự thật!

VIÊN BI MÀU ĐỎ

Trong suốt những năm khủng hoảng ở cái bang Idaho bé nhỏ nằm phía Đông Nam nước Mỹ này, tôi thường đến cửa hàng nhỏ của ông Miller để mua rau quả tươi. Thực phẩm và tiền bạc đều khan hiếm, nên đôi khi chúng tôi dùng hình thức đổi chác.

Một hôm, khi ông Miller đang bỏ một ít khoai tây vào túi cho tôi, thì tôi nhìn thấy một cậu bé gầy gò, ăn mặc rách rưới nhưng khá sạch sẽ, đang nhìn giỏ đựng quả đậu xanh với ánh mắt đói khát. Tôi trả tiền xong liền đứng lại nghe cuộc nói chuyện giữa ông Miller và cậu bé ăn mặc rách rưới kia.

- Chào Barry, cháu khỏe không? - Tiếng của ông Miller.

- Chào ông Miller, cháu khỏe ạ! Cháu nghĩ đang ngắm giỏ quả đậu này. Trông chúng ngon thật đấy!

- Chúng ngon lắm, Barry ạ! Mẹ cháu khỏe không?

- Cũng bình thường ạ? Hình như mẹ cháu đang khỏe lên.

- Tốt! Ta có thể giúp gì cho cháu nào?

- Không ạ, thưa ông. Cháu chỉ ngắm giỏ quả đậu thôi?

- Cháu có muốn lấy một ít không?

- Không ạ, thưa ông. Cháu không có tiền trả đâu.

- Được, cháu có gì để đổi nào?

- Cháu? - Tiếng cậu bé ngập ngừng - Cháu chỉ có một viên bi cháu mới chơi thắng được thôi ạ!

- Thế à? Cho ta xem nào!

- Đây, viên đẹp nhất đấy ạ!

- Nó màu xanh à... Nhưng ta đang cần viên màu đỏ. Cháu có viên màu đỏ không?

- Cháu không nhớ, để cháu xem...

- Này, cháu đem giỏ đậu này về nhà đi và lần sau mang cho ta viên đỏ nhé!

- Chắc chắn rồi, cảm ơn ông?

Có hai cậu bé nữa như thế ở làng này. Chúng nghèo lắm. Ông Jim nhà tôi cứ thích đổi chác, cho chúng quả đậu, táo, cà chua và những thứ khác. Cứ khi chúng giơ viên bi màu xanh ra, ông ấy lại bảo chúng cầm một ít rau quả về nhà và lần sau mang viên bi màu đỏ cho ông ấy. Vừa để chúng chịu mang rau quả về nhà ngay, vừa để chúng cảm thấy chúng thực sự đã làm gì cho để trao đổi, chứ không phải được cho không. Tôi thấy rất cảm phục ông Miller. Không lâu sau, tôi chuyển nhà, nhưng câu chuyện về ông Miller, người nông dân nhân hậu ấy, thì tôi không bao giờ quên.

Nhiều năm sau, lại có lần tôi quay về làng quê ở Idaho và rất buồn vì trong thời gian ở đó thì nghe tin ông Miller mất. Khi cùng vài người bạn cũ đến nhà ông Miller, tôi thấy ở đó có ba chàng trai trẻ, trông rất thành đạt. Họ đến gần bà Miller, ôm lấy bà và nói những lời an ủi. Rồi từng người một, họ đến bên ông Miller đang nằm đó, chạm những bàn tay nóng ấm của mình vào bàn tay lạnh lẽo của ông Miller và lau nước mắt.

Rồi tôi cũng lại gần bà Miller và nói rằng tôi vẫn nhớ câu chuyện về những viên bi ve ngày nào. Bà Miller nói:

- Ba chàng trai lúc này chính là những cậu bé ngày trước, tôi kể với cô. Họ vừa nói với tôi là họ đã biết ơn ông Jim và những gì ông đã “đổi chác” cho họ biết chừng nào. Và cuối cùng, bây giờ, khi ông Jim không còn đòi họ đổi những viên bi màu nào nữa, thì họ quay lại để tỏ lòng biết ơn ông ấy. Ông Jim luôn nghĩ mình là người giàu có nhất ở bang Idaho này với những viên bi ông có được.

Rất nhẹ nhàng, bà Miller nhắc bàn tay của ông Jim lên. Dưới bàn tay ông là ba viên bi đỏ, sáng bóng và trong veo.

CUỘC SỐNG HOÀN HẢO

Ngày xưa ngày xưa, có một cô bé nhỏ luôn mong muốn tìm kiếm được cho mình một cuộc sống vẹn toàn. Một hôm, cô cầu xin Thượng đế ban cho cô mọi thứ cô ao ước.

Thế là Thượng đế xuất hiện và bảo với cô bé rằng:

- Con hãy đi theo con đường lộng gió phía trước, ở đó có hàng trăm triệu hòn đá nhỏ. Ta cho con kỳ hạn là 365 ngày để nhặt một hòn đá lớn nhất mà con có thể tìm thấy. Hòn đá càng to thì ta càng ban cho con nhiều hơn. Điều kiện đặt ra là khi con đi qua rồi thì không được quyền quay lại. Vì vậy, hãy suy nghĩ thật cẩn thận trước khi con chọn hòn đá cho mình.

Cô bé cảm thấy thật sung sướng và bắt đầu bước vào hành trình của mình trên con đường lộng gió để tìm kiếm “hạnh phúc lớn nhất” cho cuộc đời cô. Tuy nhiên, mỗi khi bắt gặp một hòn đá to dọc lối đi, cô lại do dự và tự nhủ với lòng mình “chắc hòn đá kế tiếp sẽ to hơn nhiều”. Nhiều ngày, nhiều tuần và nhiều tháng trôi qua rồi cô cũng đi gần hết con đường và chợt nhận ra rằng cô đang không còn đủ thời gian và cơ hội để chọn những hòn đá to. Vì vậy cô đành phải nhặt vội vàng một hòn đá nhỏ ven đường.

Cuộc sống cũng y như vậy. Chúng ta luôn tìm kiếm một người bạn đời hoàn hảo, một công việc hoàn hảo, một căn nhà hoàn hảo, một chiếc xe hoàn hảo... và không bao giờ nhận ra được rằng ta đang bỏ phí biết bao thời gian và cơ hội.

Không bao giờ có cái gọi là “hết sức đúng lúc” để nói một cách chính xác những gì bạn muốn bày tỏ vào chính xác một thời điểm nào đó với chính xác một người nào đó, hay làm một cách chính xác một công việc mà bạn muốn làm trong đời. Vậy thì, sao bạn lại không sống “cho hôm nay” và tận hưởng mỗi phút giây bạn có được trên cõi đời này.

GIÁ TRỊ CỦA NGHỊCH CẢNH

Những nông dân ở miền nam Alabama đã quen trồng chỉ mỗi một thứ là cây bông (dùng để xe chỉ, dệt vải).

Một năm kia, những con sâu bọ đáng sợ đã tàn phá cả vùng. Năm sau những người nông dân đem nhà cửa của họ đi cầm cố để có tiền và tiếp tục trồng cây bông, hi vọng vào một kỳ gặt hái tốt đẹp. Thế nhưng khi những cây bông bắt đầu mọc, những con sâu bọ đó lại đến và phá sạch hầu hết các cánh đồng.

Một số ít người “sống sót” qua hai năm đó đã quyết định trồng thử một thứ mà trước đây họ chưa từng trồng - cây đậu phộng. Và kết quả là đậu phộng của họ đã nhanh chóng được thị trường ưa chuộng, đến nỗi lợi tức của năm đó đủ để họ trả hết nợ của hai năm trước. Kể từ đó họ trồng đậu phộng và rất phát đạt.

Và rồi bạn biết những người nông dân đó đã làm gì không? Họ trích một phần tài sản to lớn của mình để dựng một đài kỷ niệm ngay giữa trung tâm thành phố ghi công “những con sâu bọ”. Bởi nếu không vì những con sâu đó họ sẽ không bao giờ khám phá ra đậu phộng. Họ sẽ mãi mãi chỉ đủ ăn với nghề trồng cây bông từ thế hệ này qua thế hệ khác.

Chúng ta thường than oán mỗi khi rơi vào nghịch cảnh. Thế nhưng nghịch cảnh đều có giá trị của nó. Và nếu chúng ta không bỏ cuộc, không đầu hàng, ngược lại nếu chúng ta coi đó như là những cơ hội để phấn đấu vươn lên, chắc chắn chúng ta sẽ khám được những giá trị quý báu.

NHÌN SỰ VIỆC MỘT CÁCH THỰC TẾ

Nếu bạn làm được điều này, sẽ có một ngày bạn sẽ cảm thấy chẳng cần phải tham dự một “trận chiến” nào hết.

Đây là một lời răn của đạo Phật mà tôi đã học được cách đây hơn 20 năm. Rất nhiều lần, lời răn này đã cho tôi một cách nhìn cần thiết để tiến tới mục đích của tôi - một bản ngã dễ chấp nhận hơn.

Bản chất của lời răn này là toàn bộ cuộc sống của chúng ta luôn luôn thay đổi. Mọi thứ đều có khởi đầu và kết thúc. Mỗi cái cây đều nảy mầm từ một hạt giống và dần dần sẽ biến chuyển rồi trở về với đất. Hòn đá được hình thành rồi hòn đá cũng sẽ biến mất. Trong thế giới ngày nay của chúng ta, điều răn đó nghĩa là mọi chiếc xe hơi, mọi máy móc, áo quần đều được tạo ra và sẽ có ngày mòn đi rồi biến mất; chỉ còn là vấn đề thời gian mà thôi. Thân thể chúng ta được sinh ra và sẽ có ngày chết đi. Một cái ly được sản xuất ra rồi có ngày sẽ vỡ.

Trong lời răn này ẩn chứa một sự yên lành. Nếu như ta biết trước một vật sẽ vỡ, ta sẽ không ngạc nhiên hay thất vọng khi nó vỡ. Thay vì cảm thấy thần thờ khi một vật bị biến mất, ta sẽ cảm thấy biết ơn vì suốt một thời ta đã có nó.

Cách dễ dàng nhất để bắt đầu học lời răn trên là với những vật nhỏ, một cái ly nước chẳng hạn. Hãy lấy cái ly uống nước mà bạn thích nhất ra. Hãy nhìn nó, hãy tận hưởng vẻ đẹp của nó và những gì nó đem lại cho bạn. Tiếp theo, hãy tưởng tượng rằng chính cái ly đó đã bị bể, vỡ vụn trên sàn nhà. Hãy cố gắng giữ lại cách nhìn đó, rằng đến lúc của nó thì mọi thứ sẽ lại tan biến và trở về với thực thể ban đầu.

Rõ ràng là chẳng ai muốn thấy cái ly ưa thích hay bất cứ thứ gì khác bị bể cả. Lời răn trên không phải là một bài thuốc khuyến khích sự thụ động hay thái độ thờ ơ, mà để tạo khả năng chấp nhận sự việc một cách thực tế. Khi chiếc ly quý của bạn bị vỡ, lời răn này cho phép bạn duy trì một cách nhìn: “À, đã đến lúc nó ra đi”. Nếu bạn tiếp tục khám phá lời răn này, bạn sẽ thấy mình không chỉ bình thản hơn mà còn biết nhận chân giá trị của cuộc sống hơn bao giờ hết.

MUỐN LẤY MẶT ĐỪNG PHÁ TỔ ONG

Trong thời nội chiến Nam Bắc tại Mỹ, có một lần bại quân phương Nam, ban đêm chạy tới một con sông, vì mưa bão mà nước dâng cao không thể nào qua nổi.

Ông đánh dây thép, rồi muốn chắc chắn hơn, lại sai người mang hiệu lệnh cho đại tướng Meade cầm đầu quân phương Bắc phải lập tức tấn công quân phương Nam do tướng Lee cầm đầu. Nhưng Meade vì ngần ngại, trễ nải đã làm ngược hẳn lệnh ông và để cho quân phương Nam thừa lúc mực nước xuống, qua sông mà thoát được, lỡ mất cơ hội độc nhất, vì chỉ một trận đó có thể chấm dứt cuộc Nam Bắc tương tàn.

Ông Lincoln giận lắm, la:

- Trời cao đất dày, như vậy là nghĩa lý gì?

Rồi ông than với con rằng:

- Quân địch ở trong tay ta mà để cho nó thoát! Trong tình thế đó bất cứ ai cầm quân cũng có thể đánh bại tướng Lee. Mà nếu cha có mặt tại đó, chắc chắn đã thắng trận rồi!

Đoạn ông hậm hực viết bức thư này:

"Đại tướng thân mến, tôi không tin rằng ông nhận thức được sự đại tướng Lee trốn thoát tại hại là dường nào! Quân đội y ở trong tay ta, và vì y đã bại nhiều phen, nếu đánh ngay lúc đó thì chỉ một trận thì chiến tranh đã kết liễu. Nay thì nó sẽ kéo dài ra không biết đến bao giờ. Thứ hai trước, ông đã không thắng nổi Lee, bây giờ y đã qua sông, mà lực lượng của ông chỉ có thể bằng hai phần ba hôm đó thì làm sao thắng nổi y được nữa?"

Dịp may ngàn năm một thuở của ông đã qua rồi và không ai thấu nỗi nỗi buồn khổ của tôi!..."

Nhưng bức thư đó, bức thư trách móc nhẹ nhàng chỉ có vậy, ông viết rồi mà không gởi. Sau khi ông chết, người ta tìm thấy trong giấy tờ của ông.

Vậy có lẽ ông đã tự nghĩ: "Hãy khoan, đợi một chút... đừng hấp tấp. Ta ngồi yên ổn trong tòa Bạch Ốc này mà ra lệnh thì thật dễ. Nhưng nếu ta đã có mặt tại bãi chiến trường, nếu như ông Meade từ mấy tuần nay, ta đã thấy máu chảy, đã nghe tiếng rên la của lính bị thương hoặc hấp hối, thì có lẽ ta cũng không hăng hái tấn công kẻ địch lắm. Vả lại, nếu ta có tính rụt rè của Meade thì ta cũng hành động y như ông ta. Thôi, việc đã vậy rồi, nói cũng vô ích. Gởi bức thư này đi, dù ta có hã giận chút đỉnh, nhưng Meade sẽ trách lại ta, sinh ra oán giận, mất lòng tự tin của ông ta đi, và biết đâu ông chẳng từ chức nữa".

Là vì ông đã kinh nghiệm rằng những lời nghiêm trách không có ích lợi gì cả.

Theo Theodore Roosevelt kể lại rằng hồi ông còn làm tổng thống, mỗi lần gặp điều khó xử, ông thường ngả lưng vào ghế, nhìn lên tấm hình của Lincoln treo trên tường và tự hỏi: "Nếu Lincoln ở địa vị mình, sẽ xử trí ra sao? Giải quyết ra sao?".

Chúng ta cũng vậy, lần sau có muốn "xài xể" ai, hãy rút tấm giấy năm mỹ kim ở trong túi ra mà ngắm hình Lincoln trên đó và tự hỏi rằng: "Ở vào địa vị ta, Lincoln xử trí ra sao?" và muốn sửa đổi người, ta hãy sửa đổi ta trước đã. Như vậy có lợi và... ít nguy hiểm hơn".

ĐẤU QUYỀN ANH

Một võ sĩ quyền Anh nói: "Khi đấu quyền Anh, anh phải nhìn chăm chú đối thủ, cho dù mắt phải đã bị đánh trúng, mắt trái trong tích tắc sẽ bị đánh tới thì mắt trái vẫn phải mở to ra, vì chỉ có như thế anh mới có thể tránh bị trúng đòn, cũng mới có thể đánh trả kịp thời.

Nếu lúc đó mắt trái cũng nhắm lại, thì không những không an toàn, mà mắt trái sau đó cũng sẽ bị đánh trúng. Vì vậy điều quan trọng nhất trong đấu quyền là đối mặt với hiện thực, cho dù trong thời khắc nguy nan nhất, cũng phải nhìn thẳng vào địch thủ, nắm chắc thời cơ, phản công kịp thời".

Cho dù mắt phải đã bị đánh trúng thì mắt trái vẫn phải mở lớn, đánh quyền là như thế, cuộc sống chẳng phải cũng giống thế sao?

LẦM NHỎ SAI LỚN

Dùng hai ngón tay đánh máy, khi quen rồi, thì cũng có thể đánh rất mau.
Dùng kiểu bơi chó, khi quen rồi, thì cũng có thể bơi thoải mái.

Dùng hai cùi chỏ đánh đàn dương cầm, khi quen rồi, thì cũng có thể đánh đàn hay.

Vấn đề là: nếu bạn muốn tinh luyện hơn thì không thể như thế được.

Rất nhiều sai lầm bình thường nhìn không thấy, người phạm sai lầm vẫn có thể vui thích vì điều này, chỉ khi gặp thử thách khó khăn hơn, thì lúc đó mới lộ cái kém ra.

MẠO HIỂM

Có hai hạt giống nằm cạnh nhau trên mảnh đất mùa xuân màu mỡ.

Hạt thứ nhất nói:

- Tôi muốn mọc thành cây. Tôi muốn đâm rễ sâu xuống đất, vươn mầm lên cao, nhú chồi non đón mùa xuân đang đến. Tôi ao ước được đón ánh mặt trời mơn man trên lá và những giọt sương long lánh đọng lại trên hoa.

Thế là hạt thứ nhất vươn mình một cách mạnh mẽ và đầy quyết tâm, bất chấp mọi trở ngại.

Hạt thứ hai nói:

- Tôi sợ lắm. Tôi sợ đối diện với bóng tối khi rễ của tôi đâm xuống đất. Tôi sợ làm tổn thương những mầm non yếu ớt của tôi khi vươn mình lên khỏi mặt đất cứng này. Tôi sợ lũ ốc sên sẽ ngẫu nhiên dẫm chồi non của tôi mất. Tôi sợ lũ con nít sẽ ngắt hoa khi tôi vừa mới nở. Không, tôi sẽ nằm đây cho an toàn.

Thế là hạt thứ hai tiếp tục đợi.

Một con gà mái bới đất tìm món điểm tâm, nó tóm ngay hạt thứ hai và nuốt trôi.

Thế đấy! Những ai không dám mạo hiểm để vươn lên, để thực hiện những khát vọng chân chính thì sẽ bị cuộc đời nhấn chìm.

Những điều tuy nhỏ nhưng lại chứa đựng nhiều ý nghĩa lớn. Loài người không căng mình lên như loài cá hoặc thay đổi màu sắc như tắc kè khi thể hiện phản ứng của mình. Thái độ của chúng ta thường được biểu lộ qua những biểu hiện tinh tế hơn - qua nét mặt, giọng nói và ngôn ngữ cơ thể...

Bạn thử nghĩ xem, chúng ta mất chưa đến 1/6 giây để nhận ra nét mặt của một ai đó. Và có thể nhận ra những biểu lộ của con người từ 100 thước cách xa. Vì sao lại có sự nhạy cảm đến như vậy? Vì con người luôn dựa vào nét mặt để nhận biết những người xung quanh đang nghĩ gì. Và vì chúng ta cho rằng nét mặt quan trọng nên chúng ta để ý đến nó và dùng nó để phản ứng và bộc lộ thái độ của mình. Cho nên nét mặt là một phần quan trọng trong quá trình giao tiếp.

Nếu có ai đó hỏi rằng bạn có thích bữa ăn tối họ làm không? Hãy trả lời "Ngon lắm!" và nhớ rằng người kia đang chú ý lắng nghe không chỉ những gì bạn nói, mà còn quan sát cả những thông điệp khác đang truyền đi qua thái độ của bạn.

Trong cuộc sống đôi khi không cần đến những điều lớn lao mới làm bạn cảm thấy hạnh phúc mà ngay cả những điều bé nhỏ cũng có thể làm được điều đó. Một sự quan tâm đúng lúc, một ánh mắt, một nụ cười, một cái siết tay chia sẻ của người bạn hay của ai đó cũng đủ làm cuộc sống chúng ta thêm phần ý nghĩa.

NỬA BƠ GẠO

Tại một làng nơi xa xôi hẻo lánh, có nhiều lời đồn đại rằng hoàng tử của đất nước sẽ đến thăm. Những người luôn được coi là dân đen, tầng lớp thấp trong làng đều vui mừng, vì họ tưởng như ngôi làng này đã bị lãng quên rồi.

Dân đen làm huyên náo hằng ngày kể từ khi họ nghe tin đó. Nhưng không có ai vui mừng và “kích động” bằng một người ăn xin trong làng. Vì không biết ngày hoàng tử đến, nên ngày nào ông cũng ngồi bên vệ đường, hy vọng hoàng tử sẽ cho ông ta nhiều tiền, ít nhất là để mua gạo đủ ăn.

Thực ra, người ăn xin có hai cái bơ sắt. Một cái để đựng tiền xin được, và một cái để đựng ít gạo của ông ta. Hằng ngày, người ăn xin vẫn ăn mặc rách rưới, tả tơi với hai cái ống bơ ngồi đó.

Và cuối cùng, không uổng công mong đợi, hoàng tử đã đến và đi vào làng. Khi thấy hoàng tử đi qua, người ăn xin vội chìa tay ra kêu lên:

- Xin bố thí cho kẻ hèn này!
- Hãy cho tôi bơ gạo của ông - Đó là những lời duy nhất hoàng tử nói.

Người ăn xin không thể tin được vào tai mình. Không có một lý do gì để một người giàu có nhất đất nước lại đi xin bơ gạo của một người ăn xin. Người ăn xin định từ chối, nhưng rồi sau khi xem xét lại, ông đổ bớt gạo ra khỏi bơ, chỉ đưa cho hoàng tử nửa bơ gạo. Hoàng tử đổ gạo vào túi mình, rồi cho tay vào túi và lấy ra một nắm vàng, bỏ vào đúng nửa bơ, bằng với số gạo mà hoàng tử nhận được, rồi lại đưa cho người ăn xin. Hoàng tử không bao giờ quay lại, còn người ăn xin thì suốt cuộc đời cứ băn khoăn tự hỏi: Điều gì sẽ xảy ra nếu ông ta đưa cho hoàng tử cả bơ gạo.

CHIẾC HỘP KỲ DIỆU

Jack là một cậu bé mồ côi. Cậu bé sống với người cô, mặc dù không nhận được sự yêu thương, ngoài những lời la mắng, và sự keo kiệt của cô, nhưng Jack vẫn rất vui vẻ, cậu bé rất ngoan. Cậu bé tự nghĩ: “Nếu không có cô, chắc chắn cậu đã không còn được đi học rồi, và chắc chắn cậu đã trở thành đứa trẻ lang thang đầu đường xó chợ”.

Trong lớp, các bạn không thích chơi với Jack, một đứa trẻ mồ côi, duy nhất chỉ có một bạn, cô bé rất dễ thương, cứ mỗi lần tan lớp là cô bé ấy ở lại xếp bàn ghế lại. Jack cũng ở lại phụ bạn ấy, cả hai không nói gì với nhau nhưng cứ làm việc như vậy và cảm thấy rất vui.

Giáng sinh sắp đến rồi, mọi người rục rịch chuẩn bị mọi thứ, bàn tán về những món quà. Jack không có gì cả. Cô bé không thấy Jack còn ở lại giúp cô, tan học là cậu lại chạy về vội vã. Một hôm, cô bé hỏi cậu:

- Sao cậu không ở lại nữa, cậu có biết là tớ rất vui nếu có cậu giúp tớ không?
- Thật à? Tớ quan trọng với cậu như thế sao?
- Ừ!
- Vậy Giáng sinh này, cậu ở lại nhé, tớ có món quà tặng cậu

Giáng sinh đến, khi mọi người đã về hết. Jack đến bên cô bé, Đưa ra một món quà nhỏ được gói rất cẩn thận. Cô bé mở ra:

- Xinh quá, chiếc hộp xinh quá. Nó đựng gì bên trong thế
- Bạn cứ mở ra đi.

Jack nhìn cô bạn, cười.

Cô bé tò mò mở ra, thật kỳ lạ, trong hộp không hề có một cái gì hết. Đưa đôi mắt ngạc nhiên về phía Jack, cô bé hỏi:

- Không hề có gì trong hộp này hết, Jack à?

- Bạn sẽ không bao giờ thấy được nó, không nhìn thấy nó, không sờ thấy nó, không nắm được nó đâu, vì nó là tình yêu đấy, mẹ tớ đã bảo thế, bạn chỉ cảm nhận được tình yêu thôi, mẹ đã tặng nó cho tớ, giờ tớ tặng lại cậu. Cảm ơn vì tất cả.

Trên chiếc đàn piano của cô bé lúc nào cũng có một chiếc hộp nhỏ nhỏ xinh xinh, mở chiếc hộp ra ai cũng thắc mắc, là một chiếc hộp rỗng. Cô bé chỉ mỉm cười và nói: “Sẽ chẳng thể nhìn thấy nó đâu, không cầm được nó đâu, nhưng nó rất quan trọng, rất đặc biệt, bởi nó là tình yêu đấy”. Đã bao giờ bạn thấy được tình yêu đâu, nhưng tình yêu lúc nào cũng ở bên chúng ta, tình yêu tồn tại trong trái tim mỗi người. Hãy biết trân trọng nó!

(1). Tiểu tam: từ quen thuộc trong tiểu thuyết ngôn tình, chỉ người thứ ba. (1). EQ: viết tắt của Emotional Quotient, chỉ số đo lường cảm xúc của con người. 1. Anh trai: Ngôn Ngôn gọi Cảnh Mạc Vũ là “ca” (哥), đây là cách xưng hô giữa hai anh em hoặc người có mối quan hệ thân thiết. Người yêu nhau ít dùng cách xưng hô này. (2). Bệnh Alzheimer là chứng mất trí của người già. (3). Ngày đi vạn dặm: có nghĩa vô cùng bận rộn. (1). Bá vương ngành thương cung: có nghĩa là cường gian. 2. Có nghĩa là ngày nào hay ngày nấy, chỉ lo trước mắt, mặc kệ tương lai ra sao. (1). Melbourne: thành phố lớn thứ hai của Australia. (1). Hoa hợp hoan: có nguồn gốc từ Australia, trồng nhiều ở khu vực Hoa Đông, Hoa Nam - Trung Quốc. Loài hoa này tượng trưng cho tình yêu bất diệt. (1). Từ “ôm” có âm Hán Việt là “bào”, trong tiếng Trung, từ này đồng âm với từ “bạo” trong “cường bạo”, tức là “cường bức”. 1. “Nhược khinh vân chi tế nguyệt, nhược lưu phong chi hồi tuyết”: trích trong bài thơ Lạc thần phú của Tào Thục, có nghĩa là: “Như mây che bóng nguyệt, như gió bay làn tuyết.” 1. Chữ “hôn” (婚) trong từ kết hôn. 2. Chữ “nữ” (女): có nghĩa là con gái, nữ giới. 3. Chữ “hôn” (昏): có nghĩa là hồ đồ, mê muội. 4. Phiên nhược kinh hồng: ý nói dáng vẻ của người con gái rất nhẹ nhàng, thanh thoát. 1. Ở Trung Quốc, biển số xe bình thường có màu xanh, còn biển số xe công vụ có màu trắng. 1. Kim Mã là tên giải thưởng điện ảnh lớn nhất của Đài Loan. 1. Trứng bách thảo (hay còn gọi là trứng bách thảo, bách nhật trứng, thiên niên bách nhật trứng): món ăn từ trứng có nguồn gốc từ Trung Hoa. Tại Việt Nam, món trứng này được làm từ trứng vịt, ủ trong một hỗn hợp từ đất sét, tro, muối, vôi, trấu... trong nhiều tuần lễ hay nhiều tháng. 1. Đồng sàng dị mộng: nằm cùng một giường nhưng có giấc mơ khác nhau. Nghĩa bóng là sống gần nhau nhưng không cùng chí hướng, tình cảm. 1. Thục dục: thèm ăn. 1. Giải thưởng điện ảnh nổi tiếng nhất của Hồng Kông, một trong những giải thưởng điện ảnh uy tín của Đông Á. Được lập ra năm 1982, giải thưởng được trao vào tháng Tư hằng năm để ghi nhận những đóng góp xuất sắc trên mọi lĩnh vực của ngành công nghiệp điện ảnh Hoa ngữ như đạo diễn, diễn xuất, kịch bản và quay phim... Dieăp Laic Voă Taâm 64 Bô chăŋ ga trên giường tân hôn là do tôi đích thân thiết kế. 1. Bệnh phổi kẽ là bệnh mà các tổn thương gây ra sẹo tiến triển ở mô phổi, gây tình trạng khó thở và thiếu ôxy cho cơ thể. 1. Infiniti là thương hiệu xe hơi cao cấp của hãng Nissan dành cho thị trường Bắc Mỹ. Chery là nhãn hiệu xe hơi Trung Quốc. (2). Storm là phần mềm dùng để xem video của Trung Quốc. (3). NASDAQ: viết tắt của National Association of Securities Dealers Automated Quotation System, sàn giao dịch chứng khoán Hoa Kỳ, hiện là sàn giao dịch lớn nhất thế giới. 1. Trong tiếng Trung có rất nhiều từ đồng âm nhưng cách viết khác nhau và nghĩa khác nhau. 1. Đại học Princeton là trường đại học tư thục tọa lạc ở Princeton, New Jersey, Mỹ. Đây là viện đại học xếp thứ tư trong các trường và viện đại học cổ xưa nhất và là một trong tám trường và viện đại học của Ivy League. (1). Henry & June: dựa vào cuốn sách của tác giả người Pháp Anaïs Nin, kể về cuộc tình của Nin với nhà văn Henry Miller và vợ của ông ta, June. (1). Hàn ngọc: tên một loại ngọc. 1. Đêm Bình an: đêm ngày Hai mươi tư tháng Mười hai.

Table of Contents

[MỤC LỤC](#)
[MỘT TÂM LÒNG](#)
[BÌNH YÊN ƠI, VỀ ĐÂY](#)
[THỨ QUÝ NHẤT CỦA CUỘC ĐỜI](#)
[NHÀ TÂM LÝ HỌC](#)
[HẠNH PHÚC ĐÍCH THỰC](#)
[NHỮNG CÁI CÂY BỊ ĐỐN](#)
[GIÁ TRỊ CỦA THỜI GIAN](#)
[NGÔI NHÀ TRONG BÓNG TỐI](#)
[CHIẾC VÒNG HOÀN HẢO](#)
[NỖI BUỒN](#)
[CHUYỆN VỀ MẸ](#)
[HÃY BIẾT QUÝ TRỌNG](#)
[NHỮNG VẠ ĐẬP VÔ TÌNH TẠO NÊN MỘT CUỘC SỐNG TỐT](#)
[CUỘC SỐNG QUANH TA](#)
[HÃY GIỮ TỪNG KHOẢNH KHẮC](#)
[NGƯỜI MÙ](#)
[MIỀNG MỖI NGUY HIỂM](#)
[NGỌN LỬA](#)
[ĐÔI DIỆN](#)
[TÔI SẼ LUÔN YÊU BẠN](#)
[CÁI TÁT](#)
[NGƯỜI THẮNG VÀ KẺ THUA](#)
[HỌC CÁCH THA THỨ](#)
[THÔNG CẢM VỚI NGƯỜI PHẠM LỖI](#)
[ANH TIN EM](#)
[THÔNG ĐIỆP](#)
[TÂM BUA MAY MẮN](#)
[TRÊN ĐƯỜNG ĐI](#)
[LỜI THỀ](#)
[HÃY NHỚ ĐẾN TÔI NHƯ THẾ!](#)
[NGÔI NHÀ CỦA NGƯỜI THỢ MỘC](#)
[ĐẸN Ở CÙNG MẸ](#)
[TÌNH BÀ CHÁU](#)
[SỰ THẬT](#)
[MỘT ĐIỀU ƯỚC](#)
[KHÓ CHỊU](#)
[CHÌA KHÓA MỞ CỬA HẠNH PHÚC](#)
[CHIẾC XE ĐẠP BẰNG ĐẤT SÉT](#)
[KHỐC](#)
[ĐIỀU KỶ DIỆU](#)
[ĐIỀU ƯỚC](#)
[VIÊN BI MÀU ĐỎ](#)
[CUỘC SỐNG HOÀN HẢO](#)
[GIÁ TRỊ CỦA NGỊCH CẢNH](#)
[NHÌN SỰ VIỆC MỘT CÁCH THỰC TẾ](#)
[MUỐN LẤY MẮT ĐỪNG PHÁ TỔ ONG](#)
[ĐÀU QUYỀN ANH](#)
[LÀM NHỚ SAI LỚN](#)
[MẠO HIỂM](#)
[NỬA BƠ GẠO](#)

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách : Fanpage :

<https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>